

ЛЕВ СИЛЕНКО

ПЕРЕОЦІНКА
ДУХОВНОЇ
ВАРТОСТИ

*ДАЖБОЖЕ,
ТИ СВЯТИЙ ДУХ НАРОДУ МОГО*

ΛΛ Лев СИЛЕНКО

ПЕРЕОЦІНКА ДУХОВНОЇ ВАРТОСТИ

Новий Шлях Життя

**Видання Об'єднання Синів і Дочок України
Рідної Української Національної Віри
(ОСІДУ РУНВіри)**

**Перевидано громадою "СОНЯЧНА"
11002 року Дажбожого, Київ**

ЗМІСТ

1. «І покарають тебе смертю»	6
2. Удосконалювалася впродовж тисячоліть	6
3. «Це була сонячна, жива, реальна релігія»	7
4. Греки в Атенах не зневажали себе	8
5. Яка в 987 році була Святиня в Києграді?	8
6. Горіли письменна, прапори, святилище	9
7. Україна-Русь перед хрещенням	9
8. «От дев'ять до сорока ран»	10
9. Римляни і перші християни	10
10. «Іду на Ви!»	11
11. Коли і хто утвердив Віру в Саваота?	12
12. Христос й ідолопоклонство його предків	12
13. У РУНВірі абсолютний монотеїзм	12
14. «Йдуть із самої душі Народу»	13
15. Був доконаний чин Сатани — хрещення	14
16. Князь Володимир і релігійні окупанти	15
17. Греки на Русі роблять бунт проти Русі	15
18. Візантія у Києві карає царя Із'яслава	16
19. Андрей Суздальський і патріарх Візантії	16
20. Що ж — яка релігія, такі й святі	17
21. І починає слабнути Україна-Русь	17
22. У граді Кия «монаша пошесть»	18
23. Чому впала державна Україна-Русь?	18
24. З чого постає «злочинне думання»	18
25. «Просіяша житіє Русі»	19
26. Ярлик хана Берке	19
27. Греко-православ'є і Тризуб	20
28. Як Візантія продала Римові Україну-Русь?.....	20
29. Гетманові і старшинам відрубані руки	21
30. Гетман Хмельницький і архиєреї	21
31. Ів. Вишенський про архиєреїв	22
32. «Бідних живцем лупите»	22
33. «... сим бердишом заграю по їх шиях»	23
34. Архиєреї і воз'єднання з царем Олексієм	23
35. Москалі грабують Українські села	24
36. Гетман Ів. Мазепа і архиєреї	24
37. У місті Лебедин 900 закатованих	25

38. «Слава Єгови!»	25
39. Як архиєреї продали матір? «Синопис»	26
40. Мертві дитячі голівки, монахи і цар Микола	27
41. «Трі сорока соболей»	27
42. Православні брати	27
43. Запоріжці і архиєрей Сокольський	28
44. «Отим Киргизам, отже й там»	29
45. Коли була зроблена національна помилка?	29
46. Чужу Матір славлять, а Рідну — зневажають	30
47. «Їх тим світлом осліпили»	31
48. «А що ж ми за люди?»	31
49. Хто прищеплював почуття меншевартости?	32
50. Придумані заслуги	32
51. Бережимо, як духовний скарб Людства	33
52. Придушували національну свідомість	33
53. Українські письменники і рідна мова	33
54. Піп прокляв рідного сина. За що?	34
55. З жолудя не виростає сосна	34
56. «Бери мотику і саджай банани»	34
57. «України треба відректися в ім'я Христа»	35
58. Христос і твоя родина, Вітчизна	35
59. Українець Українцем може й не бути	36
60. Хто глумиться над Христом?	36
61. Національний вияв і «насіння Авраамове»	37
62. Християни, як люди, не є кращі	37
63. І. Франко, Л. Українка і «насіння Авраамове»	38
64. «Хочу любити Бога свого»	38
65. Інтелігенти, православіє і католицизм	39
66. Йде слідами Христового духа	39
67. «Збентеження серед наших вірних»	40
68. Делегація в Москві. 100.000 руб. і УПА	40
69. «Ніколи не погодиться»	41
70. Амвон виявився невивстаючим	41
71. Гегемони Українського Життя	42
72. Хто плекає національну свідомість?	43
73. У парламентах країн Європи	43
74. Архиєреї, звертаюся до вас	44
75. Якщо за християнську, то яку?	45
76. «Євангеліє» і паганські ритуали	45

77. Христос і другорядні християни	46
78. Чому Українці релігійні по-чужому?	46
79. «Голі, як мати народила»	46
80. Нещасні, Чуже називають Рідним	47
81. Як наші Обряди славлять чужі Святощі?	47
82. Хто звик бути рабом?	48
83. Христос і національна Церква	48
84. Хто «знесилює організм Українського Народу»?	49
85. Нова імперська релігія	49
86. «Котилися і наші козачі дурні голови»	50
87. «... поки кров із них піде»	50
88. З кого брати приклад?	50
89. І хай святиться ім'я Твоє, Дажбог!	51
90. Батько мав право помилитися	51
91. Споруджую Святиню Матері України	52
92. «Не пускайте його до хати»	52
93. «Стережіться фальшивих пророків»	52
94. Називали Христа богохульником	53
95. «Спасіння походить від Жидів»	53
96. Чому стають сповідниками РУНВіри?	53
97. Яка Україна потрібна для Людства?	54
98. Чому в нас Церква Христова була мачухою?	55
99. «І цим ошчасливитися»	55
100. «Є Бог! Я гордий РУНВірою»	56
101. «Остерегти вірних нашої Церкви»	56
102. «Тривога. Стали по стороні Лева Силенка»	57
103. «... засудити Лева Силенка»	57
104. «Не переслідуйте нас»	58
105. Я проповідую Українську Віру в Бога	58
106. «Люби Господа Бога свого»	59
107. Боже право і воля духовного «Я»	60
108. Народи підуть Новою Дорогою	60
109. Возрадуйтеся, з вами Бог!	60
110. З «Постанов» 1-го, 2-го, 3-го Соборів ОСІДУ РУНВіри	61

У 1000-ліття хрещення України-Руси звернення до архиєреїв стада Українців Греко-православної і Греко-католицької Церков.

1

Україна-Русь, Мати наша. Я до Вас звертаюся, як брат до братів. З святою Новою Вістю, яка осяяна Господнім благословенням, звертаюся.

1. ІСТОРИЮ ПРО ХРЕЩЕННЯ України-Руси започаткував київський монах Нестор-літописець. Він написав, що князь Володимир дав наказ: «Велю завтра хрестити, а хто не прибуде на ріку — багатий чи убогий, робітник чи чернь людська, буде моїм ворогом». Киянам наказано від Греків Віру приймати, а ті, що відмовлятимуться, «будуть позбавлені майна і покарані смертю».

Монах і письменник Іларіон — приятель князя Ярослава (сина Володимирового), автор твору «Слово «Про закон і благодать». Він, будучи добре обізнаним з кривавим хрещенням, в 1037 році (22 роки після смерті князя Володимира) написав, що Кияни були «застрашені, і не любов'ю, но страхом повелівшому крещахуся», хрещення було «с властію спряжено».

2. О, БОЖЕ МІЙ! Який сатанинський наказ!? Коли не станеш на коліна перед чужоземним божеством, то заберуть у тебе корову, коня, вівцю. Заберуть хліб і хатину. І покарають тебе, жінку і дітей твоїх смертю.

На рідній Землі відрікайся рідного, святого. Відрікайся від Святини отців своїх. І «со страхом і трепетом» ставай на коліна. Поклоняйся чужоземним ідолам — іконам, привезеним з Греції, на яких зображені чужі боги-люди.

Вір чужому божеству і будь його рабом. У рідного божества наші рідні справи. А в чужого — чужі. Бог — свята Сила. Бог перестане любити нас, коли ми Батьківську Віру зрадимо. Рятуй нас, Небо!

Кияни казали: князь Володимир убив свого тестя Рогволода і його двох синів, і в Києві убив свого рідного брата Ярополка. Тепер, породичавшись з Греками (і їхніми винами), він духовно відчужився від рідних людей, немає у нього милосердя. Він вчора з Новгороду привів до Києва Варягів, а сьогодні привів Греків!

2

3. УКРАЇНЦІ-РУСИЧІ були свободолюбними і гордими людьми, їх глибоко обурював наказ князя. «Не бажаючих хреститися було дуже багато в Києві, і взагалі по всій Русі. В самому Києві поліційний нагляд (...) був настільки сильний і дійсний, що не бажаючі хреститися не могли сховатися і примушені були або поневолі хреститися, або рятува-

тися втечею, або (...) підлягати смертній карі». [проф. духовної академії Е. Голубинський, «Історія Русской Церкви», том 1, стор. 175, 1901 р.] Не могли сховатися. Примушені були хреститися. Рятувалися втечею в ліс. Їх ловили і карали смертю.

4. ЯЗИЧЕСЬКА (ТОБТО НАЦІОНАЛЬНА Віра України-Руси вийшла з Душі народу. Мала розум, талант (дари Божі) і вдачу Українця-Русича. У ній велич національного духа незалежного. У ній проявлена природня воля самовизначення.

Вона нагромаджувалася, розкорінювалася і з волі Божої вдосконалювалася впродовж тисячоліть. І в епоху бриліянтної Трипільської культури вже була Вірою розвиненою. Про це свідчать найстародавніші книги Світу «Веди».

У «Ведах» описаний спосіб життя Трипільців. Подані імена їхніх богів (Сварга, Див, Пар'яна (Перун), Виласа (Вилас), Морена, Мокша та інші).

У перші епохи історії Людства всі народи мали Віри політеїстичні (многобожні). І Віра Трипільців була многобожна, так як і Віра стародавніх Сумеріян, Єгиптян, Персів, Юдеїв, Греків, Римлян.

5. У ЯЗИЧЕСЬКІЙ ВІРІ УКРАЇНИ-РУСИ пломенів високий рівень національної свідомості. Звеличувалися гідність, сила, краса й подвиги богатирів (героїв). У ній були визначені суспільні й родинні правила життя.

Вірність мужа жєні і жєні мужові вважалася Святістю. Жєна, бачачи, що її муж йде на смертний змаг з чужинцем-ворогом, йшла разом з ним.

Обрядові свята: Коляда, Водоосвячення (Водоосвітлення), Щедрик, Обрітенська неділя, Стрітєння (зустріч Весни), Веснянки, Клітчальна неділя, Купала, Зажинки, Обжинки та інші.

3

6. ВІРНІСТЬ, СПРАВЕДЛИВІСТЬ, Відвага, Бадьорість, Працьовитість, Милосердя, Охайність вважалися найкращими якостями людської особистості. Підлітки 12-14 років (юнки і юнаки) на святі Купала з вінками і стрілами переходили через Мага Врата (Могутні ворота правильного життя). Вони обрядово прощалися з дитинством і приходили до юнацтва.

Життєстверджуючі досвіди зберігалися, як цінність. Поліпшувалися і передавалися від покоління до покоління. Збагачувалися новими мотивами обрядові весільні пісні, обрядове вітання народженої дитини — її освячення. Вірячи в безсмертя, вони спочилого проводжали в новий світ життя, даючи йому в дорогу хліб, вар, гарне одіння.

Віра України-Руси — «це була сильна, внутрішньо міцно викраєна релігія, висока, красива і тому являлася для християнства страшним

ворогом», «Релігія древніх Русичів була релігією радості, захоплення силою і красою природи», «Русичі жили в природі, вважали себе її частиною і, так би мовити, розчинялися в ній. Це була сонячна, жива, реальна релігія». [Др. С. Лісній, «Русь, звідки ти?», Вінніпег, 64 р.]

7. КИЯНИ КАЗАЛИ: Наша батьківська Віра для нас є тим, чим є Небо для Землі; тим, чим є корінь для дерева. Ми в батьківській Вірі. І батьківська Віра в нас. Хто нашу Віру зневажає, той зневажає нас (нашу душу, наш розум, наш спосіб життя).

... Святощі града Кия, вчора натхненно славлені в молитвах і піснях, сьогодні князь (одягнувши грецьку одягу і отримавши від Греків грецьке ім'я Василій) наказав палити, наказав Рідне знищити. «Вчора чьстимь, а днесь поругаєм». «Греки налезша на Русь і творяща злая».

4

8. АРХИЄРЕЇ-ГРЕКИ ХОЧУТЬ, щоб ми зневажали те, що для нас рідне. І любили те, що для нас чуже. Хочуть, щоб ми були людьми без гідності. Без імени й роду. Це до болю пригноблює нас. Спустошує душу нашу.

Греки в Атенах не зневажали себе. Не розбивали голови статуям своїх богів. Не руйнували вівтарів. Не палили письма, в яких Гомер, Платон, Аристотель, Софокл, Есхіл, Еврипід, Аристофан славлять Грецію. І Віру в Зевса, Аполлона, Артеміду, Атenu. Греки зберегли себе, свою самобутню культуру.

5

9. ВОЄВОДИ, ЯКІ ОЧОЛЮВАЛИ військову частину, складену з найманих Варягів, пили вино, привезене з Греції. І, ставши відважнішими, почали виконувати наказ Володимира. На будинках, в яких люди вже були хрещені, сокирою вирубували «отес» (хрест). За ними йшли карателі: дім, на якому не було вирубано хреста, підпалювали, а люди (коли не встигли втекти) були посічені. «Сікти того, хто без хреста на шиї». «Кто хреста целовал, а отступіть, не будет жив». У Києві утверджувалося нове поняття: «хрест спасає», «хочеш урятуватися від смерті, бути спасеним, носи на шиї хрест».

Вогонь охоплював Святиню града Кия. «Святиня була побудована з червоного коралу та з зеленого смарагду. Посередині Святині був великий купол (баня). У Святині стояв образ Бога. Руки, ноги і голова Його були створені з дорогоцінного каменя чотирьох родів: із зеленого хризолиту, червоного яхонту, жовтого сердолику та білого кришталю. А голова Його була з червоного золота. Біля образу Бога стояв образ білявої дівчини, що приносить Йому жертву — квіти. Ця Святиня була

присвячена якомусь мудрецеві, що був у них за давнього часу».[Ал Масуди, «Золоті Луги», 956 рік, Арабський письменник].

6

10. ГОРІЛИ ПИСЬМЕНА. Горіли березові дощечки, на яких викарбувані знаки (пиктографи): старинні описи великих подій давно минулих времен. Горіли прапори, святилища. Горіли статуї Праотців.

Розпачливо тужили матері. Плакали діти. Похитуючи головами, глибоко схлипували старі сивобороді діди. І казали: Небо святес, і нащо нам чужого Бога, коли свій Бог — Любов і Перемога? Валиться, падає міст між нами і нашим славним Минулим, і постає прірва.

Боже, оборони нас від Грецької Віри! Чужа Віра відвертатиме від Рідного. І стане зuboжілою наша мисль. Збідніє душа наша, і ми не будемо ми.

М. Грушевський пише, що «не всі люди йшли так радісно й легко до хреста, як то представляє літописець». [стор. 515]. Не тільки Київ, а й «Новгород охрещено силоміць», «Путята (тисяцький Володимира) хрестив мечем, а Добриня — вогнем». [стор. 516; 1954 р].

«Охрещення Русі, яке зробив князь Володимир у 988 році, не було добровільним». [митрополит Іларіон (Огієнко), «Д.В.У.Н.», 313 стор].

Воєвода Добриня, права рука князя Володимира, вогнем і мечем хрестив, опісля чувся нещасною людиною. У його вухах не затихали ридання закривавлених матерів, стогін умираючих дітей. І він, маючи на шиї хрест, прив'язав до шиї великий жорновий камінь і скочив в озеро Ільмен: втопився.

7

11. КРИВДА ЗРОБЛЕНА ПРЕДКАМ моїм, болем озивається в мені. У глибині душі чую їхній плач. Бачу їхні заплакані очі. І плачу разом з ними.

О, славний батьку-царе Киє! Устань, подивися: жорстоко скривджені твої любі діти — славні Кияни! О, Земле святая, я був би негідником, людиною без совісти й чести, коли б хвалив кривдників-сповідників Греко-ортодоксії і проявляв байдужість до замучених матерів і дітей!

12. КИЙ БУВ ВОЛОДАРЕМ України-Руси, яка в древні часи (ще перед вторгненням царя Дарія) мала назву Скитія (Сакия). А потім Антія. У санскриті слово «кия» значить «булава», «жезл» (символ влади), а також — «вождь», «син землі»; «куятаті» означає «провідний тато».

У часи царя Олега Віщого договір між Україною-Руссю і Візантією (Східньою Римською Імперією) був підписаний в двох мовах.

Волхви, купці і бояри, які гордилися улюбленим царем Святославом, були грамотними людьми: уміли читати і писати. На заході Європи в ті часи не всі королі, принци і принцеси знали абетку.

13. УКРАЇНА-РУСЬ ПЕРЕД приходом Греків-хрестителів була багатою і висококультурною державою. Її Народ мав свою розвинену обрядність (культуру). Мав чітко визначені закони моралі, усталені родинні і родові звичаї.

Є тепер археологами знайдені зразки Трипільського клинописного письма, яке було на території України 6 тисяч літ тому.

Є знайдена «Влес Книга» (правильна назва «Виласа Книга», яка є нашим своєрідним передхристиянським літописом. У Києві таких книг було багато. Та всі вони ретельно зібрані й спалені тими, які нищили на Русі культурні скарби Русі. Підпорядковували Русь догмам, канонам і ритуалам Греко-ортодоксії.

8

14. ПІСЛЯ ХРЕЩЕННЯ «Християнська віра винищувала місцеву Язичеську (що значить національну, прим. Л.С.) Святину. Залишки язичества, народні вірування підлягали духовному судові». [Н. І. Костомаров, «Вибрані твори», кн. 1, стор. 27, 1903 р].

І за «Церковним уставом» була кара: «От дев'ять до сорока ран» тому Українцеві-Русичеві, який відмовляється класти доземні поклони іконі Діви Марії і навчає молодь колядувати, щедрувати.

«Єреї-греки заводили такі візантійські практики, як відрубання рук, виколювання очей та відрізування вух. Таких кар Україна не знала — це вплив Візантійської культури. Так само не знали наші предки кари смерті, і тільки завдяки грецьким духовникам пробували її деякі князі завести замість прогнання. І нетерпимість та виключність релігійна не була по душі нашим предкам» [Б. Лепкий, «Н.І.УЛ.», кн. 1, стор. 85].

Градники назад скрутили руки великому мудрецеві — волхвові Дудикові. Репрезентант христолобної візантійської культури єпископ Лука (Федір) «... медляно почав відрізати вуха і носа» [Н. І. Костомаров, «Книга Третя», Петербург, 1904 рік, стор. 371].

15. ГРЕКИ ЩЕ В ЕПОХУ ОЛЕКСАНДРА Великого (330 років до Хр.), вторгнувшись у Персію, палили рукописи «Авестів», святі письмена Персії. Прагнули Персів, які вірили в Єдиного Бога (Агура Мазду), силою меча й вогню повернути на Грецьку Віру в богів Зевса, Деонісія, Аполлона, Артеміду, щоб так поневолити їх: у Персії огречити Персів.

9

16. РИМЛЯНИ БУЛИ ЖОРСТОКИМИ солдатами. Але до справ релігійних ставилися толерантно. Єгипетська, Сірійська, Жидівська та інші громади національних релігій не були в Римі переслідовані. Римля-

ни переслідували християн не за їхню Віру в Христа, а за те, що вони зневажливо ставилися до імператора і римських законів.

«Переслідування християн римськими кесарями не мали ніколи цілі релігійних переслідувань; се були політичні та адміністративні закони, в яких римлянам ходило (...) о признання власті кесаря через закурнення кадила перед його статуєю. Християнство перше дало світові зразки війн і різанин за те або інше розуміння Бога, трійці, первородного гріха і т.п.». [Ів. Франко, 1907 р.]

Перші християни вважали, що «кадило» це обрядність бісовська, паганська. І відмовлялися кадінням виявляти пошану до імператора.

17. КОЛИ ІМПЕРАТОР КОНСТАНТИН проголосив Віру Христову імперською релігією, християни (архиєреї) відійшли від основних засад науки Христової. Переслідували інакше віруючих: нищили їхню літературу, зневажали культурні вартості.

У Римській імперії Христова Віра була проголошена католицькою (тобто світовою) з тих причин, що Римська імперія вважала себе світовою (католицькою).

У Англії, Іспанії, Македонії, Греції та інших країнах Європи, які були римськими областями (дієцезіями), ніхто нікого мечем і вогнем на Віру Христову не навертав. Христову Віру запроваджували місіонери («через попівську проповідь»).

10

18. «ХРИСТОВУ ВІРУ ЗАВЕДЕНО в нас не через попівську проповідь; вона прийнялася не з переконання, а так сказати, «по указу», з наказу власті» [Ів. Франко, 1898 р.] Тарас Шевченко вважає святого Володимира людиною жорстокою. І не моральною. Він про це пише в «Кобзареві». З Шевченком погоджується історик М. Грушевський.

Ті, які по-святотатському глаголять, що Кияни з радістю приймали Чужу Віру, глумляться над гідністю Киян. Заплямлюють совість України-Руси. Парторги також ораторствують, що Українські селяни з радістю відрікалися від своїх господарств. І з любов'ю до Сталіна йшли до колхозу, щоб мати щасливе колхозне життя.

19. Я ОБОЖНЮЮ РІДНИХ ЛЮДЕЙ (матерів, дітей, юнаків, юнок), які життя віддали за Віру батька-царя Святослава. У батька була лицарська Віра. Він толерантно ставився до всіх релігій. Він казав: «А ще хто хотяше волею креститися, не браняху, но ругахуся тому». Він вважав насильницьке навернення на якусь Віру справою ганебною. Він був великодушним навіть з ворогами. Перед ратнім походом сповіщав: «Іду на Ви!».

Кияни були людьми самобутньої моралі. Вірили, що обороняти віру Русі (тобто спосіб життя Русичів) значить обороняти Русь. Обороняти світ свого «Я». Їм (юнакам і юнкам) дуже хотілося жити. Та вроджена любов до Святощів Землі Рідної у них була сильніша за смерть. І вони вмерли за Любов.

З їхньої любови народився Я. І тому рідне люблю так віддано і трепетно, як вони любили. Їхня кров пливе в моїй крові. Їхня душа живе в моїй душі. Вони моя Любов. Вони мої Святі.

11

20. Жиди, так як і інші стародавні народи, поклонялися багатьом богам [Єремія, 10,5; 11,13; 2 кн. Царів, 21,21]. Цар Йосія [2 кн. Царів, 23,5] син Аммона, внук Монасія, в 631 році перед Христом оголосив в Юдеї і релігійну реформу — утвердив Віру в Єдиного Господа з ім'ям Саваот (Єгова)*. Всі інші божества («ті ідоли, мов точений стовп») були повідставлювані.

«Ягве (Єгова) є національним Богом, зв'язаним з Його Народом частиною свого характеру, своїми зобов'язаннями і стоїть Він в такому відношенні до Ізраеля, як Шемш до Моабії». [«Енциклопедія Британіка», кн. 13, стор. 106, 1973 р.]

12

21. АНГЛІЙЦІВ, НІМЦІВ, Французів, Шведів, Еспанців, Греків їхні рідні князі (чи вожді) силою не примушували зневажати Рідні Святощі (батьківські звичаї, обряди, святилища богів їхніх).

Не давали наказу: приймай Віру Христову, а ні — будеш покараний смертю. Їхня душа не була знасилувана. І рабін (тобто учитель) Ісус, якого Ви, архиєреї визнаєте Богом, не зневажав ідолопоклонної Віри Батьків своїх (Ісаака, Іакова, Ребеки, Рахелі). Не осуджував їхнього панганізму. Рахеля покрала богів-ідолів, втікаючи з Іаковом від батька Лабана. [1 кн. Мойсея, 31,30-35].

13

22. Я НЕ ПІДНІМАЮ НА ГЛУМ Віру Батьків рідних (Віру Оря, Лель, Божа, Кия, Либіді, Святослава). Я з Божого благословення по-новому осмислив її (реформував). Об'явив концепцію Віри в Єдиносущого і Всеправедного Господа з ім'ям Дажбог.

У РУНВірі немає дуалізму (двоєбожжя). І немає триїзму (тройці). У РУНВірі абсолютний монотеїзм: крім Дажбога, немає бога. (РУНВіра — Рідна Українська Національна Віра).

* «Біблійний словник», В. Сміт, сторінки: 324, 778, Філядельфія, 1948 р. «Біблійний словник», Дж. Л. Мек-Кензі, стор. 459, Мілвокі, 1965 р.

23. Я ВІРЮ: ДАЖБОГ — СВІДОМІСТЬ Світу. Людина постала з Свідомости Світу. Свідомість Світу — це Самоволодіюча Всевишня Сила (тобто Світло, Безмежність, Гравітація, Вічність, Рух, Дія (Енергія не-свідомого і свідомого Буття).

(Санскритське слово «свадамая» значить «самодання», «самоволодіння», «самовтвердження». З нього оформилося наше слово «свідомість»).

Земля не може жити без Сонця. Людина (дитина Всесвіту) не може жити без Дажбога. «Чи Дажбог Отець?» Дажбог — це Світло, Правда, Любов. Хіба Світло, Правда, Любов мають стать? Дажбог, як Тато, діє в Світі Чоловічому і Дажбог, як Мати, діє в Світі Жіночому усіх несвідомих і свідомих буттів.

24. «ЛЕВ СИЛЕНКО У «МАГА ВІРІ» подає широкі, досі незнані відомості про давню Віру України-Руси. І не вороже ставиться до неї, ніби в ній все було світле й ідеальне. Справді ж так не було», пише Д.К.

У «Мага Вірі» пишу, що у Вірі України-Руси обожнювалася Мати Природа (поля, ліси, ріки, гори, гаї). «На воду не можна плювати, бо вона свята», «На вогонь не можна плювати, бо світло — Божа благодать».

Очевидно, були й недомисли. Недостатня умотивованість в розуміннях природних явищ. Жили переконання, що є лісовики, біси, домовики, русалки.

А хіба в Юдо-християнізмі все світле, все ідеальне? Ви вірите, що жінка зроблена з чоловічого ребра? Ви вірите, що Бог Ісус мав переговори з чортами (демонами)? І їм (чортам) на їхнє прохання Ісус дозволив увійти в стадо свиней? І свині так були збентежені, що скочили з кручі в море і потопилися. [Марко, 5,12-13].

14

25. ОБРЯДИ ТІ, ЩО ДОСІ ЗБЕРЕГЛОСЯ, стверджують, що Віра наших Предків була людяна. Життєрадісна, бадьора. Єднала віруючих з краю степів, лісів, гір, рік. Та це не значить, що в ній все було перфектне.

(У Вірі України-Руси «є невичерпне джерело, з якого черпаємо всі ті духовні проблеми, що підносять духовність української нації, те істотне, що відрізняє український народ від інших як слов'янських, так і других народів, те, що творить українську національну історію, філософію, мистецтво, що спричинюється до пізнання його національного ества.

Найхарактернішою рисою всіх цих релігійних переживань є те, що вони йдуть із самої душі народу й тому заховують у своїй основі найглибші переживання його рідної історії, а це все вкупі змальовує нам і розкриває всю сутність його правдивої національної душі. Ні в одній

ділянці української культури ми не наблизимось так безпосередньо до душі української нації, не відчуємо так тремтіння національного духа, як у цій первісній вірі українського народу». [Леонід Білецький, «Історія Української Літератури», т. 1, стор. 23, 24].

26. «ЦІЛИЙ СВІТ ДОХРИСТИЯНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ, де забава, мистецтво, віра і життя зливалися в одну цілість, де Дажбожі внуки зі співами на устах ішли зустрічати весну, де молодь збиралась між селами на весільні ігри...», — все це «полетіло з проклониами монаха-аскета». [Б. Лепкий, «Н.І.У.Л.», том 1, стор. 40, 41].

27. У ВІРІ УКРАЇНИ-РУСИ, у вірі «наших тодішніх державних творців» були «виразні ознаки містицизму релігійного; з богами, які вимагали послуху, завзяття, любови, посвяти, дисципліни — одне слово: громадської організованості», пише В. Липинський. [«Релігія і Церква в Історії України», стор. 30, 1956 р].

Отже, у Вірі Предків наших була та Божа мудрість, якої нам сьогодні у визвольній війні не вистачає: була дисципліна і громадська організованість.

15

28. АРХИЄРЕЇ, Я НЕ ХОЧУ ВАС ЗАСМУТИТИ, сказавши, що Ісус стоїть не по Вашій стороні, а по моїй, хоч я й проповідую Віру в Дажбога, а не в Саваота (Господа Народу Ізраельського).

Насильне навернення людей на Віру Христову є глуфом над Богом. Знуцання над душею. Насильство ніколи не було хвалене порядними Людьми.

Проповідуючи Віру в Дажбога, я шанобливо ставлюся до всіх Релігій і релігійних Учителів (Заратустра, Будда, Мойсей, Конфуцій, Шанкара, Ісус, Могамет, Нанака).

Віра в Дажбога не призначена на експорт. У ній немає експансивної жаги (вона не втручається в релігійне життя народів). Я осуджую насильницький спосіб навернення Народу на ту чи іншу Віру, чи політичну систему.

29. ВІРА В БАГАТЬОХ БОГІВ чи Віра в Єдиного Бога, яка Народові накидається мечем і вогнем, є Вірою насильницькою. І Народ, на таку Віру навернений, щасливим ніколи не буде.

Чи будуть щасливі діти, рідну матір яких на їхніх очах убито, а їх примушено чужу матір називати рідною?

І Ісус учить, що насильство — це чин Сатани. І тому в Києві в 988 році, з погляду й Віри Христової, був доконаний чин Сатани: хрещення, а не хрищення.

Греки (чи огречені Жиди) ім'я Назарянина, Яшуя, не питаючи Назарянина, переробили на Ісус, огречили Месію. Вони зі слова «хрисма», що значить «мазь», зробили слово «Христос» (Помазаний).

16

30. ХТО, СЛУХАЮЧИ ПРОПОВІДНИКА, добровільно приймає обряд баптизування (освячення) — беззастережно визнає науку Помазанця (Христа), той стає помазанківцем (християнином). Там, де навернення на Віру Христову здійснюється насильством. «вогнем і мечем», є хрещення.

Тридцятилітній князь Володимир був обманутий грецькими старшими жерцями. І тому його не можна осуджувати. (Грецьке слово «архиерей» значить «старший жрець»). Володимир не знав, що Україна-Русь, прийнявши Віру Східньої Римської Імперії, утратить право мати свій спосіб духовного життя. Буде, як нова жертва (як одна з дієцесій (областей) Візантії підпорядкована законам і наказам Візантійського патріарха. (Патріарх — ставленик деспота (імператора) мілітарної орди на берегах Босфору).

31. ГРЕЦЬКЕ СЛОВО «ЕПІСКОПОС» (єпископ) значить «наглядач» (він вуха й очі патріарха). В охрещену Україну-Русь почали (не питаючи дозволу в Київських князів) прибувати, як додому, на постійне життя релігійні окупанти (наглядачі Візантії). І до них (такий закон в Греко-ортодоксії) підступали на сповідь наші князі, воеводи, бояри, купці.

Візантійські наглядачі випитували їх про провини, плани. Відпускали гріхи.

Од часів «створення світу» на Русі ще не було такого ритуального приниження Русичівської знаті. (Русич стає на коліна перед зайдою — Чужинцем: молитовно оповідає йому про те, що має на душі).

17

32. 1000 ЛІТ ВІД ПОКОЛІННЯ до покоління, еліта України-Руси читає в Несторовім літописі слова «хрестили вогнем і мечем». І це ображає гідність її душі. Пригноблює мислення і почування. Значить Українців-Русичів не питали: «Люди, згідні ви чи ні?» Охрестили, як скотину. Хіба скотину питають? Запрягають, показують їй батіг, і вона тягне воза.

33. У 1147 РОЦІ (159 РОКІВ ПІСЛЯ ХРЕЩЕННЯ) Київський цар Із'яслав Мудрий скликав Київський Собор єпископів. (Чаша терпінь вже була переповнена).

Щоб Україна-Русь звільнилася з ярма Греко-ортодоксної Візантії, русич Клим Смолятич був проголошений Митрополитом Київським і всея

Руси... незалежним від Візантії. Та прагнення до незалежності потерпіло поразку. Чому?

Бо Візантія подбала, щоб «Єпископат на Русі складався з Греків» (В. Липинський). Греки на Русі підняли бунт проти Русі. Вони оголосили, що Смолятич — «Антихрист, паганин». «Понеже Смолятич не помінаєші патріарха, он волк еси!» Отже коли Русич на рідній Землі хоче бути вільною людиною, «он волк еси».

18

34. З ІСТОРИЇ ЗНАЄМО: Візантія завжди вороже ставилася до України-Руси (Антії, Скитії). Хотіла бачити її слабою і роз'єднаною. І прагнула володіти Кримом, південними землями Руси.

Імператор Візантії Мануїл Комен і патріарх Ніколай 4-ий (Музалон) посилають таємних послів у селище Кучково (перша назва Москви) до князя Юрія Довгорукого, що був відомий жорстокістю, убивствами, грабунками.

Довгорукий в 1149 році (виконуючи благословення Візантійського патріарха) вторгається у Київ, щоб «покарати митрополита Смолятича і Із'яслава Мудрого за бунт проти Візантії».

Наші князі, під'юджені майстрами змов (греками-єпископами), ведуть між собою довгі й виснажливі братовбивчі війни.

19

35. ПАТРІАРХ ЛУКА ХРИЗОВЕРГ¹, як твердить на основі літописів історик Н.М. Карамзін, посилає таємних послів (монахів) у Суздаль до князя Андрея Суздальського зі святим благословенням і мечем. На мечеві грецькою мовою викарбуваний напис: «Пресвятая Богородиця! Помогі рабу твоєму Андрею».

Андрій Суздальський (син князя Довгорукого) з місцевих племен (переважно Мордвинів) оформив многолюдну орду. Виконуючи благословення Візантійського патріарха, в березні 1169 року вторгнувся в Київ. Безпощадно вбивав Киян. Не давав пощади й дітям їхнім.

36. КИЇВ ТЯЖКО РАНЕНИЙ. Вогонь. Руїни. З награбованими скарбами (золотом, сріблом, діамантами, дорогими тканинами) і з забраними у Київських церквах ризами, іконами, митрами, чашами, хрестами орда князя Суздальського повертається в Суздаль.

Відтепер постає нова політика Візантії: центром Греко-ортодоксії на Русі буде не Київ, а Суздальщина (бувши колонія України-Руси), яка, так як і Візантія, вороже наставлена до України-Руси.

20

37. У СЕЛИЩІ БОГОЛЮБОВЕ (СУЗДАЛЬ) стоять бочки, навантажені скарбами: перстені, серги, дорогі каміння, діадеми, гребінці, золотом куті мечі, тарелі — цінності забрані в убитих Киян.

Князь Андрей Суздальський озолотив себе. І місцевих попів-христоролюбців. А мордвинів Анбалу, який був його головним воєнначальником, мало золота дав. І розгніваний Анбал вночі в підвалі зарізав князя Андрея Суздальського.

38. АРХИЄРЕЇ ГРЕКО-ОРТОДОКСІЇ, не дуже гаючись, проголосили князя Суздальського святим Андреєм. Митрополит Іларіон (Огієнко) у книзі «Українська Патрологія», виданій в 65 році у Вінніпезі, пише, що «князь Андрей Суздальський — український святий, ясна зоря на небі України».

У Києві (у Володимирівському соборі ще з давніх часів) висить «свята ікона Андрея (Суздальського)». І сьогодні православні Кияни поклонили складають до цього святого ката — кривавого вбивці. Оглядаючи життєписи святих, бачиш, що це були жорстокі душители народу Українського. Що ж, яка релігія — такі й святі.

21

39. Україна-Русь в часи Олега Віщого, Ігоря, Ольги, Святослава мала могутнє військо. У воїнів були кольчуги (панцери), щити, зброя, добрі коні. Вони вели переможні бої на границях північного Ірану, на Волзі, в Болгарії, Візантії.

Прийнявши «віру от Греков», Україна-Русь поступово почала чахнути. Архидіаконали Греко-ортодоксії, виконуючи завдання Візантійського імператора, здеморалізували Українців-Русичів.

У 1093 році помер цар Всеволод (син царя Ярослава Мудрого). І царем став Ярополк Із'яславич. Його військо має тільки 800 вояків. Та опанований відчайдушною відвагою, він пішов проти многотисячної Половецької орди. Розгромлений Половцями, він з двома воїнами повернувся до Києва. Його військо (800 воїнів) засипане хмарою половецьких стріл, все погинуло: на полі лежать мертві тіла Українців-Русичів.

А 120 років тому військо царя Святослава Хороброго, як твердять грецькі джерела, складалося з 60-ти тисяч добре озброєних воїнів. У Несторовім літописі читаємо, що Україна-Русь «звалася Греками Велика Скитія». Цар Олег Віщий мав могутню кінноту і 2000 кораблів (чайок). Якщо кожний корабель мав 16 воїнів, то 32 тисячі їх причалило до Константинополя, не рахуючи тих воїнів, що були на конях. Що ж сталося тепер?

22

40. ГРЕКИ ПОСТІЙНО ВТОРГАЛИСЯ на землі України-Руси і свої вторгнення вважали «Божою благодаттю». Коли Українці-Русичі йшли, щоб помститися, вони рекли, що «варвари творять зло». У Нестора-ліюписця читаємо, що імператор Візантії казав сестрі Анні (нареченій князя Володимира): «Скільки то зла створила Русь Грекам».

Охрестивши Україну-Русь, архиереї Греко-ортодоксії поставлять її на коліна за великі злочини-гріхи. Князь Володимир перестане робити військові походи. Воїни (навіть сини боярські) будуть посаджені на покуту в монастирях.

«З початку XII віку в Києві є сотні церков, а монахів набралось вже з кінцем XI віку яких кілька тисяч. Сам Печерський монастир числив монахів, як пише «Патерик», 180 люду».

41. У ГРАДІ КИЯ «МОНАША ПОШЕСТЬ». Тисячі монахів: затворники, постники, скопці, стовпники, юродиві, безмовники, схимники. І між ними чимало боярських синів (Ефрем, Варлаам та інші). Князь метушиться, декілька монахів застрелив. Він не може оформити війська, бо молодь затроєна вірою, що «не меч оборонить Київ, а Діва Марія». «Не про земне, а про небесну отчизну Христову дбаємо».

23

42. СУНЕТЬСЯ ОРДА ТАТАРСЬКА. Хто боронитиме Україну-Русь? Немає волхвів, які вміли підняти внуків Дажбожих в обороні батьківської віри, речучи: «Не є Русич той, хто боїться вмерти за Русь». Народ з ненавистю дивиться на Греків-єпископів, які до крові карають за прихильність до колядок, щедрівок, писанок, веснянок.

В'ячеслав Липинський пише: «Проти Татарського напору наші Київські князі не потрапили зорганізувати свого роду христоносного походу. Вони не змогли використати для боротьби за державу всіх культурних, духовних і моральних сил цілого громадянства, цілої нації. Не могли підняти всю Русь во ім'я оборони християнства, бо це християнство було механічно накинуте цим масам державою так само, як оце накидалась їм нова державна організація, що несли з собою (...) Татари. І тому, не маючи глибоких громадських, національних, на місцевій релігії (на рідній Вірі, *прим. Л. С.*) і культурі опертих коріннів, так швидко упала наша Київська держава». [«Релігія і Церква в історії України», стор. 31, 56 р.]

24

43. УКРАЇНА-РУСЬ... УПАЛА. Стала рабинею. Платить данину ханові Татаро-Монгольської орди. Київський митрополит Кирило 3-ій в 1274

році в книжці «Церковні Настанови» в Україні-Русі повторно накладає прокляття «на народні пісні, щедрівки, колядки, бо вони бісовські, паганські».

По селах жорстоко карають тих, які «держать єщо обичай треклятих язичніков», 6-ий Указ. У язичестві (в національній Вірі) є Українська свідомість, з якої постає «злочинне думання» (любов до України, її мови, природи).

Архиєреям потрібне стадо залякане, послухне, рабське, боязливе, щоб воно було «придалим тільки на обстриження та до тягла». [Ів. Франко, 1881 р.]

«Держання рабів в очах Христа і його апостолів було ділом справедливим і натуральним, було інституцією, без якої вони не уявляли собі суспільности, проти якої не протестували, хоч і силкувалися зм'якчити її тяжість. Для нас саме поняття рабства видається чимось огидним і соромним». [Ів. Франко, 1904 р.]

25

44. У «ЦЕРКОВНИХ НАСТАНОВАХ» читаємо: «Хто колядує «уроди, Боже, жито, пшеницю», хай буде проклятий. Колядування походить від скоту, а не від людей». «Хто під час причащення вино з рота на долівку пустить — 40 днів посту на хлібі й воді».

«Перед хрещенням дитини мати не повинна їсти вісім днів ні м'яса, ні масла. І ніхто не повинен їсти разом з тією жінкою, яка народила дитину, вона не чиста. Їй не можна пекти проскуру, цілувати Євангелію, ікону чи хреста».

«А хто неприхильно говорить про «Євангелію», тому анатема». «А хто двома пальцями не хреститься, хай буде проклятий».

45. «ХТО З ЖІНКОЮ МАЄ СТАТЕНЕ ЖИТТЯ в п'ятницю, суботу чи неділю, в того народиться розбійник, або розпусник, і такі родителі повинні два роки щодня бити по 100 поклонів перед святими іконами».

«А хто у піст сміється, грає на сопілці, тому 300 поклонів відбити перед святими іконами». «А той, кому голову стрижуть, вводячи у стан монаха, повинен співати «памилуй мене, Господи».

«Православні, греческою вірою просіяша житіє Русі!» «Радуйся, раб і слуга Пречистої Божієї Матері, ібо она возлюбила тебе».

26

46. АРХИЄРЕЇ СУДЯТЬ І КАРАЮТЬ православних рабів. Архиєреї — пастори Христові. У них ключі від раю й пекла. У них земні розкоші (золотканний одяг і дорогі вина). І в них ханські ярлики (накази). Вони розпусники й мучителі душ людських — і про їхні злочини занотовано в літописах.

«Православні християни, усяка влада Богом дана. Хто проти хана, той проти Господа Христа, Бога нашого». Навчили вірити, що Бога Саваота треба боятися. І почали вірних залякувати Саваотом.

47. **ДУМАЮЧІ ЛЮДИ** затаюють в душі ненависть до попів (ханських духовних службовців). У хвилини збудження, проклинають їх і їхнє ремесло. Хан Берке прислав баскаків. Баскаки оголосили ханський ярлик (наказ): «Не буде пощади тому, хто неприхильно ставиться до попа». «Неблагодійні» були безпощадно биті батогами.

48. **ЩОРОКУ ЙДЕ З СЕЛИЩ ТОВАР** (коні, корови, вівці, кози і кожна десята дівчина з села) — данина для хана в Орду, «Кесарові — кесарове». Юнаки, які гнали «товар», звалися «товаришами». (Татарське «товар» значить «скот»).

«Ой, наступили та чорнії хмари. Дівоньки, як маківки, беруть вас Татари». У ярлику хана Менгу Таміра читаємо: «Ми жалуємо попів, бо вони справедливим серцем моляться за нас і наше воїнство».

У Татар слово «крестянін» означало «раб»: бо Татари Віру Христову вважали рабською. Хлібороби були рабами, і тому й досі в Московитії звать селян по-татарському «крестянами».

27

49. **НА БРАМАХ ВІЗАНТІЇ**, як знамено перемоги, цар Олег Віщий був прибив щит з Тризубом (гербом України-Руси). Греки-архиереї в Києві мали ненависть до Тризуба. Тризуб був не тільки державним, а й релігійним знаком язичеської України-Руси.

Греко-православіє згадки про Тризуб витерло з пам'яті Народу. Ікона архистратига Михаїла (знамено Греко-ортодоксії) стала гербом Києва і Руси. Це щоб умертвити в Народі почуття національної окремішності. Щоб не було й думок про державне самовизначення.

50. **ГЕТМАН ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ**, гетман Мазепа, отамани Січі Запорізької, Шевченко, Франко, Леся Українка не знали, не знали, що Тризуб (Три Сутності Світу — Дух, Матерія і Їхні Закони) — герб державної України-Руси (герб Антії-Скитії).

Історик М. Грушевський, відсунувши ікону архистратига Михаїла, сказав: «Обійдемося без попів». І в березні 1918 року в Києві був ухвалений Закон, що Тризуб є гербом державної України.

Щоб пригнобити державний герб, архиереї сьогодні садовлять поверх нього хрест (знак інтернаціональної релігії).

28

51. **ГРЕКИ НА ПРАВОСЛАВНУ РУСЬ** дивилися, як на свою власність (церковну колонію), якою можна розпоряджатися так, як їм кори-

сно. У 1347 році вони Галицьку Греко-православну митрополію за гроші продали Москві.

У 1439 році Грек Ізидор (Київський митрополит; у Києві митрополитами були Греки) з наказу Візантії передає православних України-Руси в унію з Римом. І за цей «православний товар» Візантія отримує з Риму 19.000 озброєних флоринів. І дві галери, порох, мечі. А Ізидор — шапку кардинала.

29

52. У 1630 РОЦІ ТАРАС ТРЯСИЛО (гетман Січі Запорізької) під Переяславом веде запеклі бої з Польськими наїзниками. У 1635 році Іван Сулима (гетман Січі Запорізької) узяв Польську фортецю Кодак.

Коли прибули великі з'єднання Польського війська, перед боєм посталала зрада: були підступом схоплені гетман Сулима і його п'ять старшин.

У Варшаві терор: гетманові Сулимі і його старшинам повідрубували руки, ноги. Четвертували. Та прагнення Запоріжців бути господарем у своїй хаті ніколи і ніким не були переможені.

30

53. У 1648 РОЦІ СТЕПОВИЙ ОРЕЛ УКРАЇНИ-РУСИ Богдан Хмельницький (гетман Січі Запорізької) підняв Українців-Русичів, уярмлених попами і польськими наїзниками, до боротьби за Національну Волю.

І ні один архиєрей в Україні-Русі (ні православний, ні уніатський єпископ) не став по стороні Народу, ні один не підтримав гетмана Богдана. Київський православний митрополит Сильвестер Косів (ставленник короля Польського) оголосив Киянам, що він буде «під королівською рукою по-прежньому». Якщо під час наближення до селища військової частини гетмана Хмельницького піп йшов назустріч з піднятим хрестом, то пригадаймо: піп таким способом стрічав і загін татарського баскака, який щороку прибував збирати данину.

54. ПІД РУКОЮ ПОЛЬСЬКОГО КОРОЛЯ архиєреям православним і уніатським жилося розкішно. Вони були рабовласниками. Мали свою місцеву озброєну поліцію, яка карала непокірних християн.

Іван Франко пише, що монах Ів. Вишенський знав життя в Україні «у всій різnorodності його явищ». Він жив в Острозі, Судовій Вишні. Був у Львові, Уневі, Жидичині, Луцьку. Та інших містах і селах України. І жив у печері на Афоні.

Він, як правдивий християнин, жорстоко картав тих, що практикують язичество (колядують, щедрують, обмінюються писанками, відзначають Купальське свято).

Він учив, що православний повинен в ім'я Христа уникати веселощів, земних розкошів, не співати пісень про природу й тілесну красу.

31

55. МОНАХ ВИШЕНСЬКИЙ у своїх «Посланнях» пише: «Нехай будуть прокляті владики, архімандрити та ігумени, що поспустошували монастирі і фільварки собі з місць святих поробили і самі тільки зі своїми слугами та приятелями в них тілесно мов худоба випасаються; на святих місцях лежачи, гроші збирають; із тих доходів, що надані на Христових богомільців, дівкам своїм вінок готують, синів зодягають, жінок пристроюють, ліберії справляють, приятелів своїх збагачують, карети лаштують, повозові коні ситі та одної масті спрягають, розкоші свої поганські справляють».

56. «БЕЗБОЖНІ ВЛАДИКИ замість церковних правил (...), замість богословія, вчать ся облесливости, хитрості людської, брехні, щекарства і викрутасів, чортівського пустомельства та лизунства».

«Самі з гістьми своїми пересичуються, а сироти церковні голодні та прагнучі, а бідні піддані в своїй неволі з річного доходу вижити не можуть, з дітьми тісняться, страви собі унімають, боячися, чи їм хліба до будучого врожаю дотягне».

32

57. «ВИ, ПАНОВЕ БІСКУПИ, сидите на місцях єпископських, але не сидите на гідності й чесноті; пануєте над селами, але над вашими душами диявол панує; зовете себе свяченими, але єсте прокляті; йменуйте себе єпископами, але єсте мучителі.

«Владики, де ви голих зодягали? Чи не ви самі оголюєте їх, з обори коні, вівці, воли у бідних підданих волочите, датки грошові, датки поту і праці від них витягаєте, бідних живцем лупите, оголюєте, мучите, томите.

«На роботу та в далекі дороги без часу, зимою і літом у непогідне время гоните, а самі, як боввани на однім місці просиджуєте, або коли й притрафиться того живого трупа на інше місце перенести, то в колисках переносите.

58. «А БІДНІ ПІДДАНІ ДЕНЬ І НІЧ на вас працюють і горюють. А ви, виссавши їх кров і сили, їх працю й зусилля і зробивши їх голими в коморі й оборі, своїх шибеників приближених фалюндишами, уторфінами і каразіями (в дорогі убори) зодягаєте. А ті бідолахи піддані навіть простої сермяжки (одежини) доброї не мають, аби покрити свою наготу. Ви з їх поту напихаєте повні мішки грошей, золотих, талярів, півталярів, ортів, четвертаків і потрійників, збиваєте суми-суменні, а ті бідолахи не мають навіть шеляга, за що солі купити».

33

59. ІВ. ФРАНКО ПИШЕ, що «Вишенський перший у нашім краю (...) підніс голос в обороні того бідного робочого люду, показуючи панам і владикам, що той мужик — їх брат, а не просто робоча худоба, що він радується й терпить, як чоловік і хоче жити, як чоловік». [Ів. Франко «Ів. Вишенський», 1892-1911 рр.]

На гетмана Хмельницького архиєреї дивилися як на збунтованого Запорозжця, який збунтував робочу худобу-холопів, «чернь людську» проти короля (Христового помазаника).

60. НЕ ПОПИ В ЦЕРКВАХ ХРИСТОВИХ, а кобзарі, які розійшлися по степах, закликали Народ кидати працю в панів і архиєреїв. І йти до батька Богдана. Той, хто доводить, що головною причиною повстання Хмельницького була «оборона православія», кривдить світлі прагнення Народу жити вільно в своїй хаті.

Гетман Хмельницький в душі глибоко ненавидів єпископів (земляків своїх). Він наказав на зброї (на сокирах — бойових бердишах) викарбувати такі слова: «Я, Богдан Хмельницький, (...) попам Супостатам сим бердишом заграю по їх товстих шиях» (зображення бердиша з цим написом подане у «Великій Історії України» вид. Ів. Тиктора).

34

61. МОСКОВИТІЯ, ЯК ЖОРСТОКА по своїй природі, мілітарна орда, була заснована Ів. Калитою (зятєм і лакизою хана Узбека). «Москва основана на крові». [Н.М. Карамзін, «І.Г.Р.», т. 2, стор. 142, 1892 р.] Живе вона з того, що грабує селища мирних сусідніх племен.

І не змінилася вона й за царя Олексія, який попам, як «духовній касті», давав великі привілеї. Попи були землевласниками: у них працювали раби («крестяне»). І вість про розкішне життя попів у Московитії прийшла до попів в Україну-Русь.

62. АРХИЄРЕЇ В УКРАЇНІ-РУСІ (їхні привілеї гетман Богдан обмежив) намовляли косацьких* старшин, щоб спільно робити натиск на Хмельницького у справі «воз'єднання Малоросії з православним царем Олексієм». Таке «воз'єднання» забезпечить архиєреям в Україні ті привілеї, які мають попи Московитії.

Гетман Хмельницький в душі затаював давню ненависть до Московитії і її татаро-монгольського стилю життя. (Він в минулому брав участь у війні Польщі з Москвою. Мстився за хижачькі Москвинські напади на села Чернігівщини. За великі подвиги йому особисто польський королевич Володислав подарив золоту шаблю слави).

* Етимологія слова «косак» (а не «козак» від татарського «ґазаґ») подана в «Мага Вірі».

35

63. ЗУБОЖИЛИЙ (МУСУЛЬМАНАМИ ПРИГНОБЛЕНИЙ) Єрусалимський патріарх Паїсій, відомий як «бродячий монах», агент Московитії і Візантійського патріарха Партенія 2-го, несподівано появився в Києві.

24 грудня він зустрів гетмана Хмельницького біля св. Софії. Виконуючи дане йому доручення, настирливо намовляв гетмана «воз'єднатися з православним царем Олексієм».

(На відомій кольоровій картині «Вїзд Б. Хмельницького в Київ» маляр пишотно (в білому одінні з піднесеною рукою) намалював цього Паїсія, людину чужу і вороже наставлену до державних справ Українського Народу).

64. ПІСЛЯ ПЕРЕЯСЛАВСЬКОЇ Угоди 1654 року, Москва, маючи Україну як союзника, відважилася почати війну з Польщею. Гетман Хмельницький глибоко переживає, що на Київщині Москалі грабують населення: поводяться, як Татарська орда. А духовенство України підлащується до Московського патріарха, звеличує царя Московитії.

Між полковниками, що вже були під'юджені архиереями, постають роздори, незгоди. У народі вирує незадоволення на гетмана і Москалів. У час глибокого потрясіння в гетмана — нервовий параліч: 27 липня 1657 року перестало битися велике серце великого гетмана.

36

65. ГЕТМАН МАЗЕПА БУВ ПОЕТОМ, співав і грав на кобзі. Любив мистецтво. Він володів багатими маєтками. «Чому кріпаків не обділив землею?»

Коли б почав обділяти рідних людей землею чи їхнім дітям дарити золоті копійки, він був би підступно убитий агентами Московитії за те, що робить «земельну реформу». Піддобрюється до Народу, щоб об'єднати біля себе. І виступити проти Московитії і її рабовласницької системи, яка освячена Церквою Христовою.

Гетман Мазепа, оплакуючи тяжку долю України (ту «чаечку небогу, що вивела чаєняток при битій дорозі»), не міг своїх думок виявити Народові і попам, які спільно з Кочубеєм писали на нього доноси Петру 1-му.

66. БУДУЧИ ВЖЕ ЛІТНЬОЮ ЛЮДИНОЮ, Мазепа нездужав. Та, щоб звільнити Вітчизну з ярма Московського, він у 1708 році став союзником короля Карла 12-го.

І ні один архиерей в Україні-Русі не став по стороні Народу. Вони (єпископи і попи), ставлячи свої особисті привілеї вище долі Народу, в Церквах Христових вдарили в дзвони, що гетман Мазепа став антихристом.

67. БУЛА ЗИМА. ШВЕДСЬКІ СОЛДАТИ в армії навчені по-українському вимовляти слова: «Не бійтеся нас. Ми ваші, а ви наші». Швед, зайшовши до хати, клав на стіл гроші. І просив хліба. Українці (православні християни), намовлені попами, накидали на шию петлю, а на голову мішок. І відводили Шведа у штаб до Москалів. Особливо зворушливо пише про це М. Аркас в «Історії України-Руси».

Не москвинські, а наші (нашими матерями вигодувані сини) архієреї, очолені Київським єпископом-малоросом Феофаном Прокоповичем, у місті Глухові скликали «помісний собор» (і до них прибули й декілька попів з прикордонних селищ Московитії).

68. ЄПИСКОПИ І ПОПИ, сяючи в позолочених ризах, на соборі плювали на портрет гетьмана Мазепи. Жезлом (отим, що має дві гадючі голови) штрикали в очі. Біля чорних свічок вигукували, що «антихрист Мазепа відправляється в пекло, як ворог Христа».

На площах міст України-Руси зайди Москалі прилюдно катують Мазепинців, які переховувалися в лісах, ярах, погребях, у садибах приятелів, і були спіймані. (Попи закликали православних доносити на тих, хто переховує Мазепинця).

У місті Лебедин 900 Мазепинців на площі Москалі колесували: з живих кишки витягали. І четвертували: руки і ноги відрубували. Довершували «воз'єднання братніх народів».

69. ЗАКАТОВАНИХ МАЗЕПИНЦІВ попи заборонили ховати на християнському цвинтарі. І тому їхні тіла вкидали в ями на схилі яру.

На «кладовищі» закатованих мазепинців було чути тихі болючі ридання: тайком приходили діти оплакати замученого тата. Приходила наречена оплакати замученого нареченого. Попи оголосили, щоб побожні православні дохлих псів, коней, котів заривали там, де лежать тіла Мазепинців.

У церкві ангельськими голосами співає хор. Лунає «Алилуя» (від «Галилуягв», що значить «слава Єгови»). Біля позолочених ікон горять свічки. З амвону несуться христоролюбні слова:

«Православні, наша молитва і піст принесуть славу во вишніх Божі. А свята сповідь приверне нам мир на землі. А святе причастя запевнить нам Боже благословення. Спаситель з небесних висот прийде до нас. Він хоче спочити в наших серцях.

Православні християни! Церква наша православна Христом люблена жила і живе radoщами і смутками народу, і боліє болями і радіє

радощами Народу. Церква ніколи не була байдужою до всього того, чим жив і що переживав, і до чого стремів наш православний народ».

Відомо, що попи тайни, отримані під час сповіді, доносили агентам «Тайної Канцелярії».

39

70. «ЗІ СЛІВ СИЛЕНКОВИХ ВИХОДИТЬ, що архиєреїв добросердних не було», пише П.М. Ні, між ними були й милосердні. Наприклад, у попа, який щороку в Церкві Христовій проклинає гетмана Мазепу, у Великодні свята в клуні горами лежали паски, крашанки, сало (дари людські).

І бувало, що піп закличе сиріт, і обдаровує їх. Хто з діток не чемний, тому мне вуха і гнівно каже: «Мазепа ти». (Слово «мазепа» в православних почало мати значення чогось бридкого, відразливого, лайливого).

А хіба це не милосердя? Пухлі матері в 33-му році залишали (щоб ніхто й не бачив) дітей біля дверей райкому партії. Большевицькі комісари звозили сиріт до дитячого садка (патронату). І вчили їх співати пісні: дякувати батькові Сталінові за щасливе дитинство.

71. У НЕВОЛІ МОСКОВСЬКІЙ жила наша Вітчизна. Її сини з закутими руками йшли на далеку північ. Будували нові Московські «ґарада». І там в болотах складали свої молоді голови.

У Західній Європі вцілілі втікачі-Мазепинці ширили погляди, що Московитія і Україна-Русь — це два неоднакові Народи. Та з цими поглядами європейські політики не могли беззастережно погодитися. Що ж сталося?

Бо в 1674 році архиєреї Києво-Печерської лаври видали люксусову книгу «Синопис» («Київський синопис-огляд») «О начале Слов'яно-Руського Народу» від перших Київських князів і до Олексія, царя Московського».

У «Синописі» вчені монахи такі, як наш земляк архимандрит І. Гізель, написали, що Малороси і Великороси один Народ з однією історією. І тепер не Київ, а Москва є столицею всея Русі. І цар Олексій повернув собі Київ, як законну споконвічну прабатьківську вітчизну.

72. І ЦЕЙ «СИНОПСИС», ЯК ПЕРШИЙ ПІДРУЧНИК з «Історії Русі», був перекладений на грецьку, латинську та інші мови. І з Києва посланий, як дар до всіх королівських дворів, абатств, амбасад, герцогств, міністрів, університетських бібліотек.

«Синопис» був 30 разів перевиданий. Впродовж двох століть по ньому Західна Європа вивчала історію Русі. Студенти Києво-Могилянської академії вивчали історію своєї Вітчизни по «Синопису». І просто дивно стає: навіть К. Маркс і Ф. Енгельс (творці нежиттєздатної доктрини) вивчали історію Русі по «Синопису».

73. В УСПЕНСЬКОМУ СОБОРІ Києво-Печерської лаври висить пиш-на ікона. На ній зображений в розкішних ризах христоробець архимандрит Інокентій Гізель — головний автор фальшивого «Синопису». Улюбленець православних християн.

(Відомий піп Агапій Гончаренко був переслідуваний попами і московськими жандармами тому, що він (працівник канцелярії Київського митрополита Філарета) «багато знав» про розпусне життя «собратів-видавців «Синопису»).

У «Споминах» він написав, що жіночий монастир (через вулицю від Києво-Печерської лаври) був зачинений. У монастирі знайдено «незчисленну лічбу дитячих голівок у підвалах, що монахи з монашками рождали байстрюків дітей і тут вбивали їх». (стор. 5).

74. ПІП АГАПІЙ ПИШЕ, що особисто бачив в Києво-Печерській лаврі «зачинених жінок, що монахи держали в своїх келіях для похоті». Монахи уміли грати роль побожних християн. Уміли збирати гроші «на Боже».

П'ять мільйонів золотих рублів ці монахи подарили цареві Миколаєві «на воєнні справи» «тюрми Народів». («Москва — тюрма, ключ від якої зберігається в імператора». [А. де Кюстін, «Россея в 1839 році»]).

Православні Українці славлять побожні діла монахів Києво-Печерської лаври. Гніваються, що вчені (європейці), вивчаючи історію по «Синопису», вважають, що Українці... «тоже рускіє».

41

75. У 1686 РОЦІ ВІЗАНТІЙСЬКИЙ ПАТРІАРХ Деонісій 4-ий оглянув «Синопис», присланий йому з Києва. І продав православних християн України-Руси Московському патріархові.

Документ продажі знаходиться в Москві (в музеї патріарха). У документі читаємо такі слова: «Прінято от господіна Нікітіча Алексееча три сорока соболей і двісті червоних (золотих): податель же благіх Господь да будет мздодавец Вашему державнейшему царствію».

76. УКРАЇНА-РУСЬ «РОЗДІЛЕНА». На правобережжі панують Польські наїзники. Вони обвішані хрестами. Вони, як пише Т. Шевченко, «не пагани, а настоящі християни». Християни в ярма запрягають християн. І ними орють ниву, називають їх «бидлом».

І роблять обмін: один бере пару мисливських собак, а другий йому за собак дає у власність християнську родину (тато, мати, діти, бабуся).

42

77. «НІ! МИ ЛЮДИ, НЕ СОБАКИ! Кари Ляхам, кари!» — озвався запорожець — народний месник Максим Залізник. І з народними мес-

никами, які покидали плуги і конюшні на попівських і польських фільварках, пішов до монастиря. Наказав архимандриту Мелхиседеку «посвятити ножі». ... Покотилися по селищах голови Польських рабовласників.

Архимандрит Мелхиседек поспішно повідомив Катерину 2-гу про повстання рабів. Катерина 2-га стривожилася. Не хотіла, щоб «волновалася Малоросія». Архимандрит Мелхиседек (повернувшись з Петербурга), прибув до гетьмана Максима Залізняка. Цілюючи ікону Діви Марії, давав духовну послугу. І запевняв, що православна мати Катерина 2-га Залізнякаві і Гонті хоче допомогти. І тому вони повинні піти «на почесний обід у штаб полковника Кречетнікова».

78. ДО «ПОЧЕСНОГО ОБІДУ» москвинські офіцери (православні брати) все наперед приготували. Підставили ножі до горла гетьмана Максима Залізняка і полковника Івана Гонти. Пов'язали їх. Почали катувати. 780 воїнів Гонтових, які нічого не підозріваючи, вночі міцно спали, були пов'язані. Архиєрей Мелхиседек зник (він не став в обороні Гонти і Залізняка).

У Північній Америці почалися явні виступи проти розпоряджень Великобританії. У 1774 році пролунали слова Патрика Генрі «Воля, або смерть». Щоб Україна-Русь, натхненна Американською боротьбою за незалежність, не звільнилася з Московського ярма, Катерина 2-га вирішила повністю роззброїти Українців-Русичів.

43

79. 1775 РІК. НА ЗАПОРІЗЬКІЙ СІЧІ стоїть 20 гармат. 10 тисяч озброєних Запоріжців. 15 тисяч — в резерві. Запорізька Січ (тоді єдина в Європі республіка) хоче почати бій з Москалями-ключниками Тюрми Народів.

Москалі, очолені генералом П. Текелеєм, виконуючи наказ православної матері Катерини 2-ої, несподівано підійшли до Січі. «Запорожець зброї не складає. Живим у полон не здається. «Умремо достойно: так, як умирили наші батьки».

Архиєрей В. Сокольський — духовний батько Запорізької Січі. Він в Церкві св. Покрови щонеділі славить православну матір Катерину 2-гу. Почав цілувати ікону Покрови. І кошовому П. Калнишевському й старшинам ректи: Господь Христос покарає того, хто почне проливати кров православних. Не йдіть проти Божої волі. Думайте про спасіння душі.

80. ЗАПОРІЖЦІ, СЛУХАЮЧИ СОЛОДКОУСТОГО АРХИЄРЕЯ, склали зброю. Їхніх неозброєних старшин Москалі закували в кайдани. Погнали на довічну каторгу.

Катерина 2-га обдарувала своїх генералів родючими землями Запорізької республіки. Не забула й про архимандрита Сокольського: подарила Пустинно-Миколаєвському монастиреві 1620 десятин, де почали працювати нові раби (полонені Запоріжці проклинали рабську долю і архиєрея Сокольського). І при кожній нагоді тікали за Дунай, де з дозволу мусульманської Туреччини, постала Задунайська Січ, в якій не було кріпацтва.

На Лівобережній Україні в цей час монастирям належали сотні тисяч десятин орної землі, на яких працювало 160 тисяч рабів (православних християн). Архимандрити і монахи жорстоко експлуатували братів во Христі.

44

81. РАБИ БУЛИ ЗОБОВ'ЯЗАНІ щонеділі бути в Церкві. Сповідатися, причащатися. І слухати в проповідях славлення Христа. «Православні християни, думайте про Христове спасіння; бісів виганяйте молитвою і постами. І Христос нас всіх проведе до дому Отця, у молитвах просімо Йсуса Спаса нашого. Ісус володіє, перемагає, спасає. Блаженні ті, хто на Христа надіється».

82. ПІСЛЯ ПРОПОВІДІ православні молилися за здоров'я ката-царя, Христового помазанця. І ніхто не мав права перестати бути православним. Хто проявляв зневагу до православія, був закутий в кайдани. І засланий на досмертну каторгу в Сибір. «Отим Киргизам, отже й там, ей же Богу, лучче жити, ніж нам на Україні. А може, тим, що Киргизи ще не християни?» [Т. Шевченко].

45

83. СПРАВДІ, «ЧИ НЕ ПОПИ І БІСКУПИ навчили наш Народ бити поклони перед кожним урядом, здаватися на ласку згори, ждати помилування там, де належало б упоминатися свого права? Чи не біскупи й попи завсіди спиняли у нас почин яснішої, рішучої і щиронародної політики. Вони добивалися прав і користей для себе, а народові товкмачили, що то буде користь для цілого загалу». [Ів. Франко, 1898 р.]

«Чому іншим Віра Христова не шкодила в державному житті? А для нас вона була руйніником світлих національних починань?» У інших вона була інструментом, жертвою якого були ми. Детальна відповідь на це питання дана в «Мага Вірі». І в Катехизисі РУНВіри «Навчання».

84. АРХИЄРЕЇ (ТАКИ НАШІ ПРАВОСЛАВНІ і уніатські попи) при допомозі Віри Христової змосковщували і спольщували Українців в Україні. І за це отримували привілеї, дари: родючі землі, пасовища.

Українські біскупи, попи і монастирі всі були спольщені. «Церковщина вбивала живий дух серед нечисленної інтелігенції, штовхаючи її в бік польщизни. Церковщина звільна вбиває також народні школи, за суджує їх на бездіяльність і мертвеччину». [Ів. Франко, 1888 р.]

85. «ЧОМУ НАШ ДОБРИЙ НАРОД (і гарний, і працьовитий, і неглухий) впродовж віків був такий безпорадний в боротьбі за національну незалежність? Що придушило нашу душу? Де й коли були зроблені національні помилки?» — ставлять питання дисиденти, перебуваючи в концтаборах.

Поет-великомученик *Василь Стус* дає відповідь: «Прийняття християнства з Візантії було помилкою, шкідливою для Українського Народу», «величезна брила духовного християнства впала на юну душу», «Жертвою православ'я ми є найбільшою». [«Молода Україна», жовтень, 85 р., Торонто.]

Величезна брила (тяжкий камінь) духовного християнства впала на душу нашу: переслідуються вільна думка. Стримується духовний розвиток народу.

46

86. ВІД ГАЛИЦЬКИХ І НАДДНІПРЯНСЬКИХ ПОПІВ не відставали й попи-уніати на Закарпатті. Вони єпархію в Гайдудорозі, де всі були Русини (Українці), ще в 1909 році змадяризували.

І коли б не впала Австро-Угорщина, попи змадяризували б і Мукачівсько-Ужгородську і Пряшівську єпархію. «Облагороднювали Українців» Вірою Христовою, і за це отримували від Мадяр привілеї.

Коли десь появлявся піп, подібний на Маркіяна Шашкевича чи Агапія Гончаренка, то архиєреї такому попові створювали нестерпні умови життя. Гончаренко помер на вигнанні. Шашкевич — на Рідній землі з туберкульозу. «Попівство попа Маркіяна Шашкевича ввігнало передчасно в могилу». [Ів. Франко, 1898 р.]

87. «ЛЕВ СИЛЕНКО НЕ ХОЧЕ ПОГОДИТИСЯ, що Українці були дикими варварами. У 988 році Греки Українцям принесли світло Віри Христової. І зробили їх людьми, ввели їх в коло культурних Народів Європи», — пише *Г.Д.*

Щоб оправдати чужовір'я, ви чужу матір, до якої молитесь, одягаєте (на іконах) в ризи цариці. Озолочуєте її. А рідну матір навмисне принижуєте, називаєте її темною, яка жила «в нетрях поганства». А хто ж ви такі — чий ж ви сини — кандидати на лоно Авраамове? Хіба ви потомки Ісаака, Ребеки, Рахелі?

88. Ні. У 988 РОЦІ УКРАЇНЦІ не були дикими варварами. Українці — потомки Трипільців. Трипільці були першими в Європі творцями Хліборобської культури і цивілізації.

Живучи на багатій землі, вони вміли її відважно й розумно боронити. І ні Греки, які постійно вторгалися на їхні Землі, ні Іранці, очолені Дарієм, ні Римські легіони не могли їх на рідній Землі поставити на коліна.

І Рим, боючись їхніх мечів, поставив біля їхніх границь оборонні споруди. «Ми єстем Внуки Дажбожі. Ми Русичі». «Той не Русич, хто боїться вмерти за Русь».

89. ГРЕКИ, ПРИНІСШИ УКРАЇНЦЯМ-РУСИЧАМ світло Віри Христової, їх тим світлом осліпили. У Греків була мета: на Русі знищити Русь. Хіба не осліпили Азтеки, Маї, Інкі від того «світла Христового», яке їм принесли іспанські конкістадори-христорюбці Ернан Кортес і Франціско Пісарро?

«А Києво-Могилянська Академія, яка виховувала в Українців любов до рідної мови і розвивала національну свідомість? Її очолювали наші єпископи», пише М.Х.

У містах і селищах стояли пишні церкви і багаті монастирі. У Церкві православні чули проповіді про чуда Ісуса Христа, Діви Марії. Про подвиги Жидівських царів, пророків, подвижників. Про Йордань, Єрусалим, Вифлієм, Синай, Єгипетську неволю.

90. УКРАЇНЦІ ПРАВОСЛАВНІ побожно били поклони перед іконостасом. Ставили свічки. Інколи дехто в думці ставив питання: а що ж ми за люди? «Біблія» пише, що був хлібороб Яфет. Значить всі ми діти Яфетові?

Ніхто не хотів в Церкві сказати про їхніх царів Божа, Кия, Олега, Святослава.

У 1632 році (отже більше, як 600 літ після хрещення) була заснована перша вища школа в Києві (колегія при Києво-братському монастирі на Подолі), яка в 1701 році була названа Києво-Могилянською академією.

Українські юнаки хотіли в академії почути про історію своєї Батьківщини (про Київську Русь). Хотіли довідатися, хто вони є. Та такі, як проф. архимандрит Ін. Гізел (за «Синописом») їм казали, що «Київ і Малоросія це законна батьківська спадщина Московського царя».

Проф., єпископ (лакиза царя Петра 1-го) Ф. Прокопович, який організував чин анатели на гетьмана Мазепу, написав твір «Володимир», в якому звеличує грецьких архиєреїв. І на сміх виставляє Українців, показує їх

(волхвів) людьми глупими. Студенти були зобов'язані лженауку єпископа Ф. Прокоповича засвоювати в Києво-Могилянській академії.

49

91. В АКАДЕМІЇ ВИКЛАДАЛИСЯ богословство, піїтика, математика, фізика, географія та інші предмети. І мови — грецька, латинська, польська, німецька, гебрейська та інші.

Щоб раб обманутий, заляканий, неписьменний був смиренним, йому треба «благочинно» прищеплювати почуття меншої вартості. Доводити, що він є рабом тому, що «така воля Бога».

І звісно, в раба й мова рабська. Мова «нищих людей» для благородних осоружна. І вона (жива народна Українська мова) в Києво-Могилянській академії була заборонена.

92. Я ТВЕРДЖУ: ПРАМОВА НАРОДІВ Індо-європейських оформилася на території України 15-12 тисяч літ тому (в епоху Мізинської культури). Знаємо: Українці — потомки Трипільців. Трипільці говорили мовою «Вед». В сьогodнішній Українській мові виразно видно корінь санскриту. Доводжу це на основі «Порівняльного Санскритсько-Англійсько-Українського словника», який я виготовив. І, перебуваючи в Індії, уточнив в інституті Санскриту, Варанасі і департаменті Санскриту, Нью-Делі. Українська мова є найстаршою сестрою між сестрами (мовами Народів Європи, «сентум» і «сатем»).

50

93. ЛЮБОВ НАРОДУ ДО МОВИ РІДНОЇ така природня, як любов дитини до матері. «Духовенство хоч само (...) їздило в каретах і справляло золоті та срібні забавки, ніколи не сягнуло до кишені, щоби де заложити Українську школу. Протівно, коли Львівські міщани за жебрачі гроші заложили Львівську школу і шпиталь, то православний (у Львові, прим. Л.С.) єпископ Гедеон Балабан (1565-1607) виступив як найзавзятіший ворог справи тої національної праці, перехоплював і бив студентів і вчителів». [Ів. Франко, 1898 р.]

Архиєрей Гедеон бачив в Українській мові паганство. Твердив, що для Русинів можуть бути «тільки духовні школи з викладовою мовою грецькою і церковно-слов'янською».

Архиєреї Церкви Христової впродовж віків умиртвляли мову Народу Українського. А тепер (як це не чесно) вони (архиєреї) приписують Православ'ю і Католицтву різні придумані заслуги в розвитку української мови, культури, національної свідомості. Роблять це з метою прищепити парафіянам думку, що то вони («преосвященні владики») найвірніші сини України, «сіятелі Віри Христової».

51

94. У «БІБЛІЇ» НЕ ОСПІВАНА ПРИРОДА. Митрополит Іл. Огієнко вважає, що «мова грецька, найвеличніша мова світу, мова богів». Наша Українська мова, «Наша фразеологія, як я вище не раз уже підкреслював, дуже часто уосіблена, а це тхне поганством, наприклад, дощ іде, сонце заходить, вітер лютує», пише митрополит Іл. Огієнко. [«Дохристиянські вірування Українського Народу», стор. 316.]

У народних піснях («Не світи ти, місяченько», у творах Лесі Українки, Ю. Федьковича, в «Кобзарі» Т. Шевченка («Вітер з гаєм розмовляє, шепче з осокою»), в «Слові про похід Ігоря», в усій Українській літературі відчутно тхне «паганством». Тобто, багатою пісенністю, образністю. (Слово «поганство» в нас запровадили попи для очорнення нашої самобутньої культури).

Унікальними особливостями нашої мови (яка є мовою поетичної душі) ми маємо право гордитися і берегти її, як духовний скарб Людства.

52

95. У 1784 РОЦІ АРХИСРЕЙ Самуїл Миславський (Київський митрополит) заборонив в Україні в школах вивчати Українську мову: вона «тхне паганством», «оскорбляє Господа Ісуса Христа».

І дітей в Україні навчали мовою Московською, «по правилам, напечатаним в Москве». Вона виросла на Півночі з язика церковнослов'янського», і є мовою «гасударственной».

У 1837 році вийшов в Мадярщині перший журнал-альманах мовою Українською («Русалка Дністрова»). Греко-католицький митрополит у Львові арештував «Русалку Дністрову». Що ж є? Холопською мовою виданий журнал може в холопів розбудити вільне мислення. Може обадьорити їхні почуття. І слово «Русалка» «тхне паганством».

96. «НАЙЗАВЗЯТІШИМИ противниками Шашкевичевої творчости було львівське католицьке духовенство в особах митрополита Михайла Левицького і професора теології Венедикта Левицького». [«Укр. Голос», 7 грудня, 1987 р., Вінніпер.]

Католицьке духовенство в зародку придушувало прояви українського життя, щоб йому ніхто не заважав панувати над мислями і почуваннями «стада Христового».

53

97. Є. ГРЕБІНКА, ІВ. КОТЛЯРЕВСЬКИЙ, П. Куліш, Т. Шевченко, Г. Квітка-Основ'яненко, С. Гулак-Артемівський, С. Руданський, Л. Глібів, Л. Мартович, М. Старицький, В. Самійленко, О. Кобилянська,

О. Стороженко, Ів. Карпенко-Карий, О. Маковей, Ів. Франко, Леся Українка, С. Черкасенко, О. Пчілка, М. Вовчок, Б. Грінченко, Ів. Нечуй-Левицький, П. Мирний, П. Грабовський, Ю. Федькович, М. Драгоманів, М. Шашкевич, М. Грушевський, М. Аркас, О. Олесь та інші наші письменники вивчили Українську мову не в школі, а з уст Народу. З народної творчості.

Чуючи в Народі поширені пісні й прислів'я («Тікайте, кури, піп іде», «Шкода не велика, що помер владика», «Піп не pomoже, як життя не гоже»), письменники знали, що в людей немає любови до попів (русифікаторів і колонізаторів). І ніхто з письменників нічого прихильного про попів і єпископів не написав.

54

98. 12 ТИСЯЧ ПАН-ОТЦІВ ПРАВОСЛАВНИХ в Україні-Русі продали свої душі Сатані: отримували щороку від Московського царя «золотіє деньгі за обрусенія края». Вони в школах дітей Українських карали, коли вони між собою говорили Українською мовою.

Піп Василь Руданський прокляв свого рідного сина Степана за те, що він пише листи, вірші й оповідання мовою Українською. І цим свого батька-попа принижує перед єпископом.

Не попи і єпископи, а письменники, як духовні провідники, обороняли Народ і його мову. Більшість з них сиділа за ґратами. Страждали в Сибірі. Їм доземний поклін від Народу.

55

99. РІЙ, ЯКИЙ НЕ ДБАЄ ПРО СВОЮ МАТКУ, гине. Народ, який не дбає про життя своїх діячів і перебуває під покровом духовенства інтернаціональної релігії, вільним не буває.

Народні провідники виходять з гущі Народу. Вони такі мудрі і такі талановиті, як і їхній Народ. Так є: з жолудя не виросте сосна, з яйця орлиці не вилупиться курча.

Є правда: чим більше в Народі освічених людей (правильно освічених), тим вищий його культурний рівень. І тим успішніші його національні провідники.

56

100. Є ТАКІ ВІДСТАЛІ ПЛЕМЕНА (на їхніх землях в Центральній Америці я перебував), які дають великі суми на Католицьку Церкву. А на освіту дітей своїх їм шкода грошей. «Треба заслужити царство небесне. Сину, бери мотику і саджай банани. Тобі школа не потрібна».

Українці на православні і католицькі церкви «на еміграції видали

за 35 років 482 мільйони доларів. А на університетську науку — п'ять мільйонів доларів». [«Нові Дні», лютий, 86 р., Торонто.]

Якщо у Вільному світі є 1200 панотців (обох церков) і коли кожний з них в середньому отримує 10 тисяч доларів на рік, то Українці, в поті чола працюючи на хліб щоденний, (за 35 років) дали пан-отцям 420 мільйонів доларів. Отже разом — один мільярд.

Знаючи це, Українці хочуть, щоб панотці робили корисну народну працю. Прищеплювали дітям любов до рідної мови, до Вітчизни і її кращих синів і дочок.

57

101. МАМА КАЖЕ: «ДОНЮ, Я люблю, коли ти говориш вірш «Українка я маленька». «Діти, викиньте своє українське серце на смітник. Тут воно вам не потрібне», повчає о. монс. Д. Гресько, звертаючись до Українського пласту в Клівленді, пише бюлетень «За Рідну Церкву», орган комітету оборони обрядів і традицій УКЦеркви, серпень, 1966 р. От. Гресько тому так сказав, що в дітях католицьких він побачив прояв націоналізму (природне почуття любови до Рідного).

102. СУМІВЦІ СЛАВЛЯТЬ, як вірних синів України, легендарних воїнів УПА. Плакають культ державного прапора синьо-жовтого. У часописі «Вільна Думка» (за 3-тє серпня, 1975 р.) поміщена «Заява» управи Культурно-Товариського клубу в Сиднеї (Австралія). Управа пише, що панотець Ів. Шевців в Укр. Католическій Церкві 29 червня 75 р. сказав, що Українці повинні бути християнами, а не «синьо-жовтими баранами».

103. КАРДИНАЛ М. ІВ. ЛЮБАЧИВСЬКИЙ навчає, що Українцям «навіть України треба відректися в ім'я Христа». [журнал «Око», травень, 80 р., Монреаль; «Гомін України», грудень, 80 р., Торонто.]

З пастирських наук ясно, що пан-отці і кардинал є правдивими християнами. Учать любити Ісуса більше, ніж рідну маму. І в ім'я Ісуса відрікатися від України. Церкву православну чи католицьку треба любити більше, ніж рідну Вітчизну.

58

104. НАЦІОНАЛІСТ (ТОБТО ДОСТОЙНИЙ ПАТРІОТ) любить свою Вітчизну більше, ніж Вітчизну Будди чи Ісуса. Англієць є перш за все Англійцем, а потім — християнином, буддистом чи атеїстом. «Німеччина понад все» — німецький національний славень плакає культ Вітчизни.

«Клерикалізм не знає рідного краю, а почуття народности вважає витвором злого духа. Він ділить і розрізняє людей тільки після віроісповідання». [Ів. Франко, 1888 р.] І на клерикалізм нарікати не можна: він є таким, яким його зробила наука «Свангелій».

105. ІСУС НАВЧАЄ, що ті, які вірять Йому (тобто християни), повинні Його любити більше, ніж свою родину (маму, тата, дону, сина, брата, сестру).

«Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене не достойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене не достойний». [Маттей, 10,37.]

Правдивим християнином є той, хто в ім'я Христа відрікся від Батьківщини і благ земних. «Не мийся, бо се власть ідольська», «гарна одежа, чистота, тілесна краса — се чортівська спокуса», і монахи жили «не миючись по тридцять літ», «віддані лише одній думці — думці про спасіння душі через умертвіння свого тіла». [Ів. Франко, 1907 р.]

59

106. І ТАКИМИ БУЛИ В НАС перші деморалізатори національної свідомості монахи (Феодосій, Афанасій і багато, багато інших), які не цікавилися долею рідних матерів, батьків, братів. Не дбали про оборону України-Руси, якій загрожували варварські орди.

Хвора монаша ідеологія нівечила молодь. Ослаблювала військову спроможність Вітчизни. Українець перш за все повинен бути християнином, а Українцем може й не бути. Нагадує це науку комісара: «Добрим большевиком-комуністом ти повинен бути, а Українцем – не обов'язково».

Та сьогодні є в нас такі пан-отці і (єпископи, які на святкових обідах в промовах захоплюють слухачів (висловлюють прихильність до націоналізму). Правда, їхні колеги (архиєреї) дивляться на них як на тих, які не добре орієнтуються в «Євангеліях», або як на тих, що проявляють нечесне ставлення до Віри Христової.

60

107. З ІСТОРІЇ ЗНАСМО: В державах Європи була ворожнеча між патріотами і архиєреями. Ворожнеча кінчалася то відділенням церкви від держави, то ув'язненням архиєреїв або патріотів. (Наприклад, Костюшко і ксьондзи).

З погляду Віри Христової правдивими християнами-пастирами є ті пан-отці чи архиєреї, які поборюють в Народі національну свідомість. Патріоти, які вважають себе християнами, і в цей же час пробують Віру Христову підпорядкувати справам Нації, глумляться над Христом, над основами Його науки.

Вони стараються Греко-католицьку і Греко-православну Церкви перетворити у Святилище національної культури, окремішности, духовости, а це значить — розхристиянізувати їх.

Архиєреї і пан-отці явно (і неявно) відокремлюють від церкви Українські національні святощі, як справу не Христову. Кажуть: «Ми не політики, ми духовні особи. Ми понад національною політикою. Але ми цікавимось українськими національними організаціями. І особливо тоді, коли їхні члени є діяльними і жертвенними в нашій церкві».

61

108. Я ОСУДЖУЮ РАСИЗМ. Осуджую націоналізм народу гнобителя (імперіаліста). І обороняю націоналізм народу гнобленого, як світлу силу національно-визвольної боротьби за священне право бути незалежним господарем на своїй Землі.

Римський папа оголосив, що взагалі «націоналізм — ворог людського братерства». [«Шлях Перемоги», 1 серпня, 1965 р., Мюнхен.] Чому?

Бо «Євангелія» навчає, що в правдивих християн національних вижив немає. «Немає Грека, ні Жидовина (...), чужоземця і Скита» (...), але все і в усьому Христос». [Павло до Колосян, 3,11.]

«Немає Жидовина, ні Грека», «бо всі ви одно в Христі Йсусі», «А коли ви Христові, то ви насіння Авраамове». [Павло до Галат, 3,28-29.]

109. СТАВШИ «НАСІННЯМ АВРААМОВИМ», не треба зукраїнізувати Ісуса. Не треба Ісуса ставити на службу національній політиці. Християнин повинен сповідувати Віру Христову такою, якою вона є. Або перестати бути християнином. Краще чесно відійти від писань Маттея, Марка, Луки, Івана, Павла, Петра, ніж нечесно поводитися з їхньою наукою.

Правдивий християнин не може бути націоналістом. Христова Віра інтернаціональна. Правдивий націоналіст не може бути християнином: тобто націоналістом і інтернаціоналістом одночасно.

62

110. АРХИСРЕЇ, ВИ НАВЧАЄТЕ УКРАЇНЦІВ, що в Світі християн найбільше, що християни справедливі, моральні, милосердні. Отже, бути християнином значить бути кращою людиною. Розумію, чому ви це робите.

Та справді, на світі є тільки 28 відсотків християн. 72 відсотки — вірні інших інтернаціональних чи національних релігій. Життя і моральні взаємини людей в Індії, Японії, Китаї та інших країнах є доказом, що християни, як люди, не є кращі за буддистів, індуїстів, конфуціоністів, японців.

111. Я НЕ БУДУ ТУТ ГОВОРИТИ про жахливий терор (катування Гонти і Залізняка), майстрами якого були християни. Згадаю тільки один із тисячних подвигів християнського «милосердя» в Україні.

У 1637 році запорожець Богдан Кизим зі своїм синком Богданком і з групою селян-кріпаків ішов, щоб з'єднатися з повстанцями запорожця Павла Павлюка.

Християнинові М. Потоцькому, польському наїзникові, вдалося схопити довірливого Кизима. У Києві були закопані дві палі (вгорі загострені кілки). Ні, «не пагани, а настоящі християни» (Потоцький і його колеги) посадили (настромили) на палі Богдана Кизиму. І поруч його синка Богданка.

Страждання тата і сина були болючіші за ті, що на хресті. «Наробив ти, Христе, лиха», «Людей закували та й мордують... Ой, ой, пани, пани-християни». [Т. Шевченко.] Очевидно, між християнами є багато й милосердних людей. У всіх релігіях є люди милосердні і є люди жорстокі.

63

112. ІВ. ФРАНКО ВВАЖАВ, ЩО Ісус не Бог. І після розп'яття не воскрес. «Христос був не Бог, а такий же чоловік, як другі, котрий упоминався за бідними людьми і за те був замучений і, як умер, то так і остався, і не воскрес більше». [Ів. Франко, «Культура», 1924 р.]

Митрополит С. Сембратович в листі за 1 грудня 1890 року до редакції журналу «Дзвінок» написав, що Ів. Франка не можна вважати християнином.

Леся Українка не вважала себе християнкою, тобто «насінням Авраамовим». Вона була Українкою милосердною (справедливо ставилася до людей). Проявляла повагу до всіх релігій. Любила свій Народ, свою Вітчизну більше, ніж себе. І шанобливо ставилася до культури інших народів.

113. ЛЕСЯ УКРАЇНКА УСТАМИ своєї улюбленої героїні сказала: «Своєї крові я не дам ні краплі за кров Христову». Вона так сказала не тому, що не визнавала Ісуса Богом, а тому, що вона свою кров до краплі віддала за кращу долю рідного Народу. Милосердна Леся цим звеличила себе, свій Народ. І звеличила всіх тих синів і дочок інших Народів, які свій Народ люблять понад все.

64

114. І Є ТАКІ ПАН-ОТЦІ, яким дорога РУНВіра. Їм хочеться, щоб в Українців була Українська Віра. Один з них сказав рунвіянам: «Якби громада Святині Матері України мені щомісяця давала ті гроші, що я дістаю від парафії, я б став рунвіянином. Проповідував би святе письмо «Мага Віру». Наука рідного Пророка мені рідніша за науку юдейських пророків».

115. РУНВІЯНКА С.С. відвідувала своїх рідних у Львові. Їм оповіла про РУНВіру, про «Мага Віру» й будову Святині Матері України. Старший чоловік уважно слухай, і на його очах появилися сльози. Він сказав:

«Я став атеїстом тому, що мені вже набридли обопільні очорнення між католиками і православними. Вони оплюгавлюють один одного. Сваряться. До очманіння доводять один одному — яка віра краща: православна чи католицька? Тобто, яке рабство вигідніше.

Це їх змучує, виснажує енергію їхнього розуму. Вони не здібні до самостійної духовної творчости. Вони в тупиці — їм не належить майбутнє.

116. Я ВЖЕ СТАРША ЛЮДИНА. Народжений в Полтаві. У Львові довгі роки Українську мову викладав. І полюбив я львів'ян, як моїх рідних полтавців. Уніати і православні не знають, що діється в душі «атеїста».

Дитина маму любить: ручки до неї простягає. Отак і я душею невинної дитини хочу любити Бога свого, свою рідну святу Волю, Правду. І їй довірити таїни душі моєї. Я не вірю у Візантійського Саваота. І Шевченко ж писав: «одурить візантійський Саваот».

І ось там в Америці, як тепер чую, об'явився віститель Віри в Дажбога, щоб значить Українці мали свою Віру, а не з Чужини прийняту. До сліз це мене зворушило. Передайте йому поклін. І скажіть, що його жде Україна».

65

117. УКРАЇНЦІ (ІНТЕЛІГЕНТИ) є тільки по назві «православні». В дійсності вони цієї релігії не практикують. Вони не сповідаються, не причащаються, не цілують ікон. Не вірять у воскресіння мертвих, в непорочне зачаття, у вознесіння на небо Ісуса.

Не зважаючи на все це, вони вороже наставлені до католицизму не з погляду релігійного, а національного. Впродовж віків католицизм був інструментом польських королів, які спольщували українців.

Подібне явище (хоч в меншій мірі) є в українців (інтелігентів), які, не будучи практикуючими католиками, в душі чують неприхильність до православія. Втотожнюють його з Москвою, яка прославилася як друга Татаро-Монгольська орда.

З цих причин інтелігенція в Україні переживає духовну кризу. Йде до баптистської секти. Шукає істини у філософії Сходу. Та тепер проявляє зацікавлення РУНВірою, як тією спасенною силою, яка покладе кінець многовіковій ворожнечі релігійній. І зріднить і об'єднає сили народу.

66

118. АГЕНЦІЯ АССОШІЄТЕТ ПРЕС повідомила, що в Римі 6-го листопада 87 р. кардинал М. Ів. Любачівський виголосив промову. Він, як «духовний лідер Українців католиків, сказав:

«Ми, католики, простягаємо нашу руку Московському патріархові і ми просимо простити нам. І ми вам прощаємо. Ми всі брати во Христі, і Марія, наша мати, допоможе нам подолати всі перепони на дорозі до об'єднання. Я маю надію, що матиму змогу відправляти літургію подяки за Тисячоліття в моїй катедрі в Україні». [«Дітройт Ньюс», 7 листопада, 87 р.]

119. «СВОБОДА» (НЮ ДЖЕРСИ) ЗА 14 листопада 87 р. у статті «Патріарх М. Любачівський простягає руку примирення» повідомила, що «Кардинал Любачівський сказав: «Йдучи слідами Христового Духа, простягаємо нашу руку прощення, примирення і любови до Російського Народу і Московського патріарха».

Обурений Українець-католик І.Г. написав: «Ми, Українці, простягаємо руку любови до Москви, яка зайшла до нашої хати, повісила тата і маму, і мучить братів і сестер в Сибірі?»

Чому ти, кардинале, в ім'я Віри Христової так жорстоко перед світом глумишся над душею гноблених Українців?»

67

120. СПРАВДІ, ЧИ Є ТАКА ГРУПА Росіян в ССРСР, яка заявила, що Росіяни повинні відмовитися від окупації України-Руси? Поки що немає, не зважаючи на «гласність».

Кардинал Любачівський, простягаючи Москалям і Московському патріархові руку прощення, миру й любови, цим благословляє Московський окупаційний режим в Україні. І за це хоче отримати право мати в Україні «літургію подяки за Тисячоліття?»

В Україні Церква Христова не стояла по стороні Народу. Її архиєреї служили ханам Татаро-Монгольської орди, служили королям Польським і царям Московським. «Усяка бо влада від Бога».

121. КАРДИНАЛ ЛЮБАЧІВСЬКИЙ у спеціальному «Зверненні» до Українців-католиків пише, що його слова «викликали деяке збентеження серед наших вірних». І, щоб «успокоїти затривожених людей», заявляє: «Не був я перший з українських владик».

Митрополит Андрей Шептицький «натрудився багато (...) для добра Російського Народу», і «Патріарх Йосиф (...) немає гіркоти до Росіян». [«Свобода», 28 листопада, 87 р.]

68

122. СПРАВДІ, МОНАХИ (Василіяни) Українцям у Вільному світі подавали такі інформації: «Архиепископ Львівської дієцезії Й. Сліпий є тепер в домі для старих людей у Центральному Сибірі». [«Світло», квітень, 58 р., Торонто.]

«Митрополитові Йосипові після засудження пропонували виїхати за кордон, але він відмовився». [«Світло», червень, 60 р.]

Він, митрополит Йосип зробив спробу нав'язати «спосіб життя з комуністичною владою», «вислав був, як відомо, делегацію кількох священників до Москви, які передали в імени Української Церкви пожертву на ранених війни в сумі 100.000 рублів». [«Світло», лютий, 60 р.]

123. ВОЇНИ УПА ВЕЛИ СВЯЩЕННУ БОРОТЬБУ проти Московсько-сталінської деспотії. У Карпатах і на Волині в засніжених криївках лежали ранені упівці. Не мали грошей, щоб дістати бинти і перев'язати рани. Митрополит Й. Сліпий зібрав гроші по селах в Галичині у віруючих матерів і бабусь, які йому давали на Боже. І він ці гроші подарив Москві для «інвалідов отечественной войны».

Архієпископ Сліпий — «найвищий духовний провідник», «Первоєрарх України», «найкращий син України». [«Поступ» (орган укр. католическої дієцезії, 4 серпня, 68 р., Вінніпег).]

124. УКРАЇНЦІ — МИТРОПОЛИТИ, єпископи, архимандрити — найкращі сини України, заслужені національні діячі, оборонці рідної мови і культури, перші борці за Соборну Українську Державу. Очевидно, це неправда. Але такі гасла корисно ширити особливо тоді, коли є грошові збірки на розбудову католицьких і православних інституцій.

69

125. МИТРОПОЛИТ МСТИСЛАВ (СКРИПНИК) в листі до духовенства і вірних УАПЦеркви 20-го листопада 87 року пише, що:

«Необхідні відповідні обставини й атмосфера» і «Наблизити нас до таких обставин спроможна виключно Московська патріархія проголошенням повного права українського народу на автокефальне існування Української Церкви». [«Укр. Вісті», 6 грудня, 87 р., Дітройт.]

Цим листом митрополит Мстислав проголосив себе рабом. А Московського патріарха Пімена — паном. Жебрає в Москаля прав для УАПЦеркви в Україні, окупованій Москвою?

Народ, який має розвинену національну гідність, ніколи не погодиться, щоб чужий духовний лідер давав йому право на незалежне церковне життя. Таке право має моральну силу тільки тоді, коли воно здобує незалежно від чужих сил. Наприклад, право УАПЦеркви, здобуте в 1921 році.

70

126. ПАН-ОТЦІ (ОБОХ ЦЕРКОВ) щонеділі, стоячи на амвоні, виголошують проповіді. Формують думку віруючих. Впливають на їхні почування. Та церковний амвон виявився невивстаючим.

Обидві Церкви мають свою пресу (видають часописи, журнали, бюлетені, книжки). Не зважаючи на це, вони (католицькі і православні архиєреї) змагаються між собою за «панування» над пресою українських національних організацій (політичних, культурних, наукових, мистецьких, жіночих, юнацьких), видання яких животіють. Вони не мають тих фінансових приходів, які мають Церкви для своєї преси.

Наприклад, Митрополита Канцелярія Української Православної Церкви (Бавнд Брук) пише, що преса грає велику роль. Зокрема та преса, «що її видають асекураційні союзи. Редакційний персонал у цій пресі складається майже виключно з католиків, які старанно пильнують дати читачам якнайбільш привабливі інформації про Українську Католицьку Церкву», і в цей же час вони «дозують кількість інформацій про Українську Православну Церкву, або й цензурують зміст тих інформацій». [«Новий Шлях», 21 листопада, 1987 р., Торонто.]

Якби «редакційний персонал у цій пресі складався майже виключно з православних», то вони б «пильнували дати читачам якнайбільш привабливі інформації про УАПЦеркву і «дозували б кількість інформацій про УГКЦеркву, або й цензурували б зміст тих інформацій».

71

127. АРХИСРЕЇ, ВИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО чи посередньо домінуєте майже над всіма Українськими часописами, журналами, видавництвами, школами, народними домами, ощадними касами, культурними, науковими і політичними організаціями. І в цьому нещастя Української спільноти.

Варто згадати, для прикладу: єпископ С.С. Ортинський був поставив, щоб слово «Народний» викинути і поставити «Греко-Католицький». Та «правні дорадники УНСоюзу ствердили, що зміна в назві не була законна». Домагання єпископа було причиною розколу УНСоюзу й постанови нового союзу, який тепер відомий як «Союз Українців Католиків — «Провидіння». [Альманах УНСоюзу, 1982 р.]

128. ЯКЩО АРХИСРЕЇ («НЕ ПОЛІТИКИ», тобто люди «понад національною політикою») є гегемонами Українського Національного Життя, то це значить, що Український Визвольний Рух — справа не поважна. Не здібна до дій міжнародного значення.

Не зважаючи на те, що ви своєю наукою опанували душу й свідомість Українців, ви їм не довіряєте. Церкви, побудовані за гроші Людей Українських в урядах Канади, Америки, Австралії, ви оформили, як матеріальну власність Ватиканської держави. І в цей же час ви кажете, що «Церква — рідна мати наша». «Рідна мати наша» — власність Ватикану?

У Англіканів, Менонітів, Євангелістів, Протестантів кожна Церква є власністю громади.

129. МОСКВА (вчора православна, а сьогодні советська) так змосковщила і так терором знедолила Українців, що вони вже не вони. У багатьох з них атрофувалося те людське благородство, яке зветься національною свідомістю. Є тільки інстинкти: росте, любиться, бавиться, родить дітей, працює, їсть, старіє, вмирає.

Якщо в Українців, що живуть у Вільному світі, розвинена національна свідомість, то заслуга в цьому не архиєреїв Греко-католицької чи Греко-православної Церков.

130. ЇЇ (НАЦІОНАЛЬНУ СВДОМІСТЬ) виплекали, часто стаючи в опозицію до архиєреїв, Українське Національне Об'єднання, Союз Українських Самостійників, Ліга Визволення України, уряд УНР а вигнанні, Союз Гетманців-державників, Організація Державного Відродження України, Українська Революційно-демократична Партія, Спілка Визволення України.

Об'єднання Українських Жінок, Спілка Української Молоді, Пласт, Об'єднання Демократичної Української Молоді, Смолоскип, Товариство Української Студіюючої Молоді, Письменники, Поети, Композитори, Артисти, Малярі, Народні Доми, УНСоюз, УБСоюз, НТШ, УВАН та багато інших культурних і громадських установ.

І всім їм на допомогу прийшло ОСІДУ РУНВіри (Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри). Вірні РУНВіри будують Святиню Матері України. Вони є Українцями по походженню і по вірі. Там, де перераховані організації не мають доступу до Церкви, у парафіян української свідомости немає.

131. У ПАРЛАМЕНТАХ КРАЇН ЕВРОПИ не сидять у почесних рядах кардинали, митрополити, єпископи, архимандрити. Церква відокремлена від Держави.

Є твердження, що СКВУ — модель Українського парламенту. Та коли в Нью Йорку відбувався СКВУ, в Президії в перших рядах сиділи митрополити, єпископи, архимандрити.

І Чужинці (достойні гості на СКВУ) не почувалися зручно. Особливо ті, що були протестантського віровизнання.

У них було враження, що вони попали не на СКВУ, а на собор католицьких чи греко-православних єпископів. І питання: «Українська національна політика (СКВУ) пішла на службу клерикалам?»

132. «ПОПИ Є ТАКА ВЕРСТВА, З котрою неможливо водити приязнь, як рівний з рівними. У відносинах кожної партії непопівської до

попів можливі тільки дві дороги: або стати проти попів, або піти їм на службу. Народовці були світською партією, ліберальною. Задумавши повернути попів до народовства, вони зробилися слугами попівства». [Ів. Франко, 1898 р.]

Я вважаю, що не треба ставати проти попів і не треба, щоб вони були гегемонами над усіма ділянками Українського національного життя. Бо це принижує їх і знедолює Українців.

74

133. АРХИЄРЕЇ, В ІМ'Я ГОСПОДА БОГА всеправедного, в ім'я кращої долі Матері України звертаюся до вас. Не старайтеся Українські національні справи підпорядковувати своїй гегемонії.

Не огреко-католичуйте і не огреко-православлюйте Українську національну політику. Не вносьте в її ідеологію чаду релігійної ворожнечі. Не знецінюйте в світі її вартости.

У Державі може вільно існувати ваша Церква, але не може Держава існувати у вашій Церкві. Будьте великодушними. Не створюйте в Світі думку, що Українська Національна політика діє з благословення архієреїв, які підпорядковані Ватиканові чи канонам Греко-ортодоксії.

134. НІ, НІ, Я НЕ ПРОТИ ГАСЛА «Бог і Україна». Я проти того, щоб величому гаслові давати інтерпретацію шкідливу національній справі. Кароль Войтило (папа Іван Павло) влітку 86-го року видав енцикліку «Славорум Апостолі», в якій об'явив, що «Київ у південній Росії», і що скоро буде «Тисячоліття хрещення св. Володимира Київського, святого патрона русских католиків».

Римський папа — непомільний, заступник Бога? Українець, вихований в Католицькій Церкві, на перше місце ставить «заступника Бога», а на друге місце — Матір Україну.

Народ, який ту чи іншу Віру, прийняту Чужини, ставить вище волі й совісті Матері Вітчизни, вільним не буває. Усе, що є нижче, не варте того, щоб за нього вмирати: і такий Народ може довгі віки боротися за волю, та боротьба його буде закінчена поразкою.

Бог (Саваот - Господь Народу Ізраельського) і Україна. «Свят, свят, свят Бог Саваот». (Між іншим: католицькі і гебрійські словники твердять, що слово «цебаот» (Саваот) значить «воєнноначальник». Бог Саваот був одним з головних богів Юдеї).

Гасло «Бог і Україна» тільки тоді матиме моральну силу, коли Українці матимуть Українське розуміння Бога: коли між Богом і Українцями ніякий чужоземний авторитет не буде представником.

135. І ГАСЛО «ЗА ХРИСТІЯНСЬКУ УКРАЇНУ» шкідливе для України. Шкідливе з багатьох причин. Зазначу дві. Перша: якщо за християнську, то за яку — православну, католицьку чи протестантську?

В Українців, які є католиками і православними, ятриться стара болюча рана. І на неї сипали і сиплять сіль Чужі сили. І ті наші, що їм служать.

«Скільки то крові і сліз пролив наш народ через церковно-віровизнаневий розподіл». [«Новий Шлях», 21 листопада, 1987 р., Торонто.] Справді, Греко-католицизм і Греко-православ'є не варті тих рік сліз і крові, що за них пролив Український Народ.

136. ПРОТЕСТАНТИ, які в Європі і в Америці мають силу, охоче підтримали б тих Українців, які борються під кличем «за протестантську Україну — житницю Європи».

Друга причина: Японці, Китайці, Індуси, Американці, Араби, Європейці хочуть бачити в Українській політиці державницьке гасло: «За українську Україну», в якій законом охоронена воля всіх релігійних переконань. Зразком є Канада, Англія, Америка.

Щоб одна релігія не чулася привілейованою, а друга — скривдженою, немає гасел «за мусульманську Америку», «за християнську Америку», «за юдейську Америку», «за буддистську Америку». Є американська Америка. І велична в світі вона тим, що в ній законом заборонена расова чи релігійна дискримінація.

137. ГРЕЦЬКІ АРХИЄРЕЇ десь півтори тисячі літ тому для більшої драматизації ритуалів Греко-ортодоксії одягнули позолочені ризи Зевсових жерців (єреїв). Узяли з храмів Зевса, Аполлона, Артеміди кропило й кадило, обцяцькований клубук (митру). І жезл володаря (кира): палицю з двома гадючими головами, яка подібна до символу бога Ескулапа.

Нічого спільного з «Євангелією» (з Вірою Христовою) ці ритуальні знаряддя не мають. Т. Шевченко пише, що «будем, брате, люльки з кадилиць закуряти», «кропилом (...) хату замітати». Чи можна шанувати Пророка Шевченка, не маючи пошани до Його науки?

138. ПАСТОРИ СТАДА ВІРНИХ Віри Христової в Англії, Німеччині, Норвегії, Швеції, Швейцарії, Голландії та інших країн Європи навіть під час свят одягнені скромно. Вважають себе міністрами (тобто, слугами) Народу.

Архиєреї, вже час, щоб і ви одягалися скромніше. Щоб і ви звільнили себе від перестарілих ритуалів і таких титулів, як кир (цар, господь), владика (володар). Будьте не царями (кирами) і не владиками, а мініс-

трами (слугами) Народу, який в поті чола працюючи, ділиться з вами хлібом-сіллю.

77

139. ЧАС ПРИЗНАТИСЯ ПАРАФІЯНАМ (братам і сестрам), що ви архиереї другого сорту, що стадо Христове, яке ви пасете, складене з християн другої категорії. Явище це прикре й болюче.

Між іншим, я здивувався, прочитавши в часописі «Праця» [Укр. Катол. Тижневик в Бразилії] за 13.11. 86 р.] в редакційній статті, що «католики латинського обряду часто нас трактують як недолудей чи католиків нижчої категорії» і «нема жодної проти того апеляції, хіба до пана Бога». Здивувався, почувши відважний бунт довготерпеливого раба.

140. ГРЕКИ ПРОГОЛОСИЛИ ВАСИЛЯ (князя Володимира) святим на основі Грецьких канонів. І тому Володимир є Грецьким святим, а не Українським. Українці не мають Українців християнських святих, канонізованих Українською Церквою Христовою: бо ж такої Церкви не було й немає.

Немає Української християнської теології. Тобто, немає Української інтерпретації «Євангелій». Немає українцями створених християнських канонів і ритуалів. Українці вірять в Христа так, як їх навчили пани християни (Греки і Латини). А що ж є?

78

141. Є УКРАЇНЦІ, які належать до Греко-православної і Греко-католицької Церков, в яких літургія (її форма і зміст), догми, канони, ритуали, інтерпретація Віри Христової і церковні терміни (епітрахиль, парастас, панахида, ризи, панагія, іконостас, парафія, анатема, фелон, антиминос, євхаристія) створені Греками і Римлянами.

Отже, Українці релігійні по-чужому. Їм було впродовж Тисячоліття панами-християнами заборонено творити Українські християнські догми, канони, обряди. Вони досі залишилися християнами-рабами (унтерменшами), яких зараховано до Візантійського обряду («баізентаін раіт»).

Ні Греко-православна, ні Греко-католицька Віра не є Українською Вірою. Між іншим, «Грік Ортодокс Церква» в перекладі значить «Грецька Правдиво-вірна Церква». Правдиво вірити і правдиво славити — не те саме.

79

142. НИХТО НЕ ОЦІНЮЄ ТАЛАНТ і силу Народу по тому, як він в Церкві обожнює чужі (грецькі чи римські) ікони святих. Кожний Народ вартий у Світі стільки, скільки він приніс користи для Людства: якими свої-

ми (а не з чужини позиченими) вартостями, релігійними чи культурними, збагатив духовне життя Людства.

У книжці «Візантія і Україна» митрополит Іларіон пише, що «Увесь наш Український дух, як народу, усю нашу духовну культуру прищепила нам Візантія», «заберіть в Українців православний візантизм, і вони стануть голими, як мати народила», «Візантія дала нам віру й культуру».

143. ВІЗАНТІЯ НЕ МАЛА УКРАЇНСЬКОГО ДУХА: вона Україні не могла дати того, чого вона не мала. Її архиєреї впродовж віків нищили на Русі скарби культури Русі. Він (Іларіон) по-рабському прийняв чужу культуру. І до неї молиться. Він не має духовної сили, щоб побачити хибність своїх поглядів.

Очевидно, якщо вважати Українським духом і Українською культурою церковну літургію (службу), іконостаси і ритуали грецькі, то тоді Українці взагалі не мають ні свого духа, ні своєї культури, вони «голі, як мати народила».

80

144. «МИ ГРЕЦЬКЕ ПРАВОСЛАВІЄ ПРИЙНЯЛИ, і воно вже наше рідне», пише мені К.П. Я відповідаю: наше є тільки те, що нами створене. Малорос каже: «Та я Українець, але прийняв мову Леніна і Пушкіна, і вона для мене вже моя рідна».

Звати Грецьку Церкву Христову Українською тому, що в ній моляться Українці — це те саме, що звати компартію України Українською тому, що в ній є Українці.

Дух і закони в цій компартії, інтерпретація Маркса московські. Коли Українські комуністи (так звані укапісти) пробували Маркса інтерпретувати по-українському, Москва їх знищила.

І ви, архиєреї, будете екскомуніковані, коли відважитеся мати Українську Церкву Христову незалежну від догм, канонів і ритуалів Греко-ортодоксії чи Римо-католицизму. Вас обвинуватять у протестантизмі.

81

145. СВЯТУ ВЕЧЕРЮ на честь 12-ох братів (місяців), Дідуха, що є символом Духа Предків рідних, Щедрий вечір, Щедрівки, Колядки, Веснянки, Писанки, Купала ви, архиєреї, впродовж віків жорстоко переслідували. Називали виявом «бісовського духа», «нечестивим язичеством». Не мігши безслідно знищити Українські обряди язичеські, ви тепер їх експлуатуєте (хіба це справедливо?) для славлення святощів Юдеї, Греко-ортодоксії, Греко-католицизму.

І кажете, що від цього й Віра од Греків прийнята стала рідною Укра-

їнською. Отже, обрядність наша, але їй дана роль рабська: у неї форма Українська, а зміст в неї — Чужий.

Нагадує це свято большевицьке: діти у вишитих сорочках обрядово уквітчують портрет Леніна рушником, який має чарівні українські взори. І співають пісню: «Ленін — рідний батько наш».

82

146. ЙДЕ НАСТИРЛИВА БОРОТЬБА за володіння думкою і почуттям народу. «Ми перебували в темних нетрях паганства, не знали правди, чести, совісти, культури, письма, не мали правдивої віри в Бога. Та після хрещення ми стали заопіковані Господом Христом, ми стали спасеними».

Або: «Ми жили під гнітом буржуазних висулжників отамана С. Петлюри і гетмана П. Скоропадського. Не мали ми прав людських, жили в тьмі, наша вільна думка переслідувалася. Та прийшла до нас Червона армія, батьком Леніним послана. І визволила Україну, принесла народові волю, народну демократію, і почався буйний розвиток культури. мистецтва, освіти. І в серцях наших живе Ленін».

147. ТОЙ, ХТО ЧУЖЕ НАЗИВАЄ РІДНИМ свідомо, або несвідомо, звик бути рабом. Він не здібний зрозуміти причини своєї рабської долі.

У Святині Матері України на священній годині я сказав: «Якщо твої обряди, твоя культура рабські (славлять Чужі релігійні чи політичні ідеали), і тебе це не ображає, значить ти утратив пошану до себе — охолопився в неволі. Примирився з становищем знеособленого «щасливого» раба».

Правда, є такі в нас інтелігенти (виховані в чужих школах), які мудрують: Українці не здібні бути творцями своїх (самобутніх) духовних вартостей. Не здібні мати Незалежний Духовний Шлях Життя (свою Віру в Бога). І тому повинні себе підпорядковувати законам і ритуалам Греко-ортодоксії і Греко-католицизму.

83

148. ІНШІ З ОБУРЕННЯМ ПИШУТЬ: «Оці Церкви, що тепер маємо (Католицька і Православна) гальмують нашу національну справу. Ми будемо сильними тоді, коли матимемо «власну українську національно-незалежну православну Церкву», *М. В-ний*.

Я тверджу: так довго, як довго в Церкві є Грецькі теологія, літургія, догми, канони, ритуали, скільки б ви її не називали незалежною, національною, вона такою не буде.

Коли ви створите Українську Церкву Христову, відкинувши все Грецьке, то й тоді її не можна називати духовно незалежною Церквою. Бо

ж в ній космологія, богорозуміння, заповіді не Українські, а Юдохристиянські.

Ісус виступив проти Жидівської Національної Церкви (Юдаїзму) і заснував інтернаціональну Церкву. Ви хочете творити таку Церкву Христову, яка заперечує основні засади Його Віри (тобто, Церкву національну)?

84

149. У ЧАСОПИСАХ ЧИТАЄМО, що коли вторгнулися Татари, то люди зібралися в Церкві біля ікони Спасителя. Молилися. Та Церква завалилася од людського натовпу. І людей, і навіть архимандрита і попа привалила. Мученицький шлях мала наша православна Церква, «рідна мати наша. А скільки Москва замордувала духовників УАПЦеркви?

Унія тепер наполегливо голосять, що в 988 році всі християни в областях Римської імперії були католиками, і тому Володимир був католиком. З цих причин треба відзначати 1000-ліття католицтва в Україні».

149. «МИ НЕ ХОЧЕМО В КИСВІ мати Києво-Галицького патріарха, наставленого папою Римським». «Православна Церква — найбільший скарб українського народу», а от «Унія ось вже чотириста років знесилює організм українського народу», голосить в «Різдвяному посланні» митрополит Мстислав (Бавнд Брук). [«Укр. Вісті», 27-го грудня, 87 року, Дітройт.]

В ім'я Правди треба сказати, що православіє, перебуваючи на службі ворожих сил, вже майже тисячу літ «знесилює організм Українського народу».

85

151. ІНШІ ПИШУТЬ: були українські комуністи (укапістами називалися). Москва всіх в концтаборах замучила. Мученицький шлях мали. Я кажу: укапісти не усвідомлювали, що в Москві твориться нова імперська релігія — ленінізм. Православіє, як інструмент гноблення поневолених Народів, утратило силу. У Народі жила відраза до попів (русифікаторів, жандармських приятелів).

Замість Ісуса в Москві став Ленін божеством. А комісари (політруки) — його жерцями. І той, хто відважується до цього божества проявляти неприхильність, перебуває за ґратами (в концтаборі).

Ніяка імперія не може існувати без божества, перед яким, як перед символом імперської сили, єдності і маєстатности, мають всі без винятку, склоняти свої серця.

У «Мага Вірі» в оповіді «Як двоєвір'я пригноблює духовні сили народу?», я пишу про ленінські ритуали, про імперський культ Леніна.

86

152. АБО: МОСКВА ЛІКВІДУВАЛА Греко-католицьку Церкву. Багато пан-отців мучаться в концтаборах Сибіру. Протестуймо, вимагаймо прав для нашої Католицької Церкви. Православ'є нам в Галичині не потрібне.

«Наша Церква є мученицькою, розп'ятою на хресті. Скільки то загинуло нас за Віру Христову». О, це правда, «Котилися і наші козачі дурні голови (...) за віру Христову». [Т. Шевченко.]

(Не всі парафіяни знають, що грецьке слово «киріос» значить «майстер», «пан», «володар». Саксони з «киріос» зробили «кіріка», а потім — «кірха». Українці «к» вимовили як «ц», і постало слово «цьрки», а потім — «церква», що в перекладі на нашу мову значить «господня», «Панський дім», «кінгдом»).

87

153. «БУДУЙМО НОВІ КАТОЛИЦЬКІ ЦЕРКВИ, вони дадуть нам Українську свідомість». Не обманюймо самі себе. Греко-Католицька і Греко-Православна Церкви не можуть Українцям дати того, чого в них немає.

Знаємо: Українці мали багаті християнські Церкви, і в них бідну, бідну національну свідомість. «Бо ми мало молилися. Ми мало благали спасіння перед чудотворними іконами Ісуса Христа, Діви Марії, св. Варвари та іншими явленими». Пророк Т. Шевченко пише, що «будем, брате, явленими піч топити». («Явленими» називаються «чудотворні ікони»),

Стояти на колінах перед явленими, і молитися, не тяжко. Вже сотні літ стоїмо на колінах перед позолоченими образами святих угодників Юдеї, Риму, Греції. Ніхто за таку нашу вірність іконам нас не шанує. Навпаки: глумляться з нашої рабської релігійності. І кажуть, щоб ми «ходили до церкви не тільки в неділю, але кожного дня тижня і щоб стояли тим на колінах поки кров із них піде». [«Укр. Вісті», 11.01/87 р., Дітройт.]

«І ми молимося до Діви Марії, яка поки шли свою силу й любов до нас. Турки наступали й стріли пускали. Та Мати Божа стріли переймала і Турків убивала».

88

154. ЧИМ БІЛЬШЕ УКРАЇНЦІ ЖЕРТВУЮТЬ ЕНЕРГІЇ католицизмові і православію, тим дальше вони віддаляють себе від національних справ. Є такі, які кажуть: «Я працюю для католицької Церкви». «Я працюю для православної Церкви». «Національні справи мене не цікавлять, вони ж не Божі. У них партійщина, світські сварки».

Шевченко, Франко, Леся Українка не складали поклони до ікон святих Греків, Юдеїв, Латинів. Вони жили для Народу, в ім'я Народу і з Народом. Чи вони достойні, щоб з них брати приклад?

155. О, ВСЕПРАВЕДНИЙ ЄДИНОСУЩИЙ ГОСПОДИ, Ти є в Усьому і Все є в Тобі, і хай святиться ім'я Твоє, Дажбог! Дажбог є Святою Любов'ю. Дажбог є Святою Правдою.

Усі Народи є дітьми Божими, хоч і вірують в Нього по-різному і називають Його по-різному. В Індусів — Браhma, у Персів — Агура Mazda, в Жидів — Саваот, в Арабів — Аллах, в Українців — Дажбог. Справедливий Бог кожному Народові дав щастя називати Його по-рідному.

Бог ніде не сказав, що Українці повинні бути гіршими людьми. Тобто, такими людьми, які живуть по-чужому (підлеглі чужим розумінням Бога, чужим догмам, канонам, чужим правилам моралі і суспільних порядків).

156. ВСЕПРАВЕДНИЙ БОГ не ділить дітей на панів і рабів, на вибранців і невибранців. Господь ніде не сказав, що свідомість одного Народу має панувати над свідомістю другого Народу. Що культура одного Народу має панувати над культурою другого Народу. Що Віра одного Народу є кращою, а Віра другого Народу є гіршою.

157. У СВЯТИНІ МАТЕРІ УКРАЇНИ я братам і сестрам сказав: «Було б спасенно, коли б Володимир, будучи тридцятилітнім монархом, реформував многобожну Віру батьків своїх. І — навіки утвердив Київське розуміння Єдиного Бога.

Було б спасенно, коли б Володимир у Святому Батьківському Заповіті написав для потомків, що жодний Чужий суд (світський чи духовний) на Русі-Україні не має права судити Русича (Українця).

Батько мав право зробити помилку. Але син, побачивши батьківську помилку, не має права не виправити її».

158. ДАЖБОГ ДАВ ЛЮДИНІ ЖИТТЯ. Людина, отримавши життя, зобов'язана його Достойністю звеличувати. Благородний син сам є творцем своєї долі. Він ніколи не дозволить, щоб його долю чи долю його Народу вирішували Чужі люди (Чужі релігійні, політичні чи військові діячі).

Народи (Японці, Індуси, Жиди) об'єднують себе своїми Рідними Національними Вірами. Їхня духовність збагачує Духовну Скарбницю Людства.

Якщо б всі Народи були наведені на якусь одну Віру, наприклад, Римо-католицьку, постала б духовна стагнація Людства. Не було, немає і ніколи не буде такого розуміння Бога, яке б визнало все Людство. Різновиддя Людства, расове і духовне, благословенне Богом. І є корисне для духовного й тілесного здоров'я народів.

91

159. Я з ВОЛІ БОЖОЇ ЗВІСТИВ нове розуміння Бога Єдиного і Все-праведного. Бог Всеправедний дає мені силу, осяює душу мою правдивою Вірою. І я з Вірою в Бога, з любов'ю до мого многотраждального Народу споруджую Святиню Матері України — воістину святу Церкву.

І радіє душа моя, бо я бачу: в громаді вірних Святині Матері України є Українці з Карпат, Волині, Гуцулії, Лемківщини, Кубані, Полтавщини, Львівщини — зі всіх земель соборної Вітчизни.

Рідна Віра їх всіх зріднює, оновляє. Між ними зникла вчорашня релігійна ворожнеча. Чуже їх роз'єднувало, а Рідне їх об'єднало. Вони не співають «Боже, нам єдність подай». Бог в Українців єдності не забирав. Єдність Народу сама постає з єдності вірних.

92

160. «ЧУЛИ ПРО СИЛЕНКА? Він нову правду про Бога проповідує. Не пускайте його до хати, осудіть його! Бо Ісус остерігав: «Я — дорога і правда, і життя, ніхто не приходить до Бога, тільки через мене». [Іван, 14,6.]

«Хто не увірує, буде осуджений». [Марко, 16,16.] «Хто не зі мною, той проти мене». [Маттея, 12,30.] Отже, коли ви визнаєте Силенкову Віру в Дажбога, значить ви проти дороги, правди, життя. Ви проти Бога?» — сказав євангеліст рунвіянинові М.Л. (Нью Йорк).

І рунвіянин відповів євангелістові правильно, спокійно й розумно. Для 72 відсотків Людства, які не є християнами, Ісус не є дорога, правда, життя. У Мусульман, Жидів, Японців, Індусів та інших є своя дорога, є своя правда і свої розуміння Бога, і вони люблені Богом.

93

161. «ЧУЄТЕ, МІЖ УКРАЇНЦЯМИ ПОЯВИВСЯ Лев Силенко. І приніс їм Нову Вість. Не визнавайте його Пророком! Не визнавайте його Віри в Дажбога». «Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас». [Маттея, 7,15.]

«...Постануть Христи неправдиві й неправдиві пророки», «А ви стережіться». [Марко, 13,22-23.] То оце Силенко лжехристос, неправдивий пророк. Стережіться його», сказав баптист, загостивши з «Євангелією» до Українця (сповідника РУНВіри) в Оттаві в листопаді 87 року.

162. Я, ЛЕВ СИЛЕНКО, народила мене Українська мати у глиняній хатині, критій соломою. І виріс я на правому березі Дніпра.

Осінений Господнім благословенням, я не прийшов до Жидів (учнів Ісусових — Маттея, Луки, Марка, Іоана та їхніх земляків). І не кажу Жидам, що я Месія (Мошіягв - посланник Ягве, Син Бога Народу Ізраельсь-

кого). І тому «Євангельські» слова остороги про месій-христів і фальшивих пророків не відносяться ні до мене, ні до Українського Народу.

94

163. ТА КОЛИ Б Я В ІЗРАЕЛІ ходив між Жидами (десь біля Стіни Плачу), і казав їм, що я, Лев Силенко, Мошіягв, Син Бога Ізраельського, то я був би фальшивим пророком, лжемесією. Жидівський месія має бути народжений Жидівською матір'ю.

І коли б Ісус прибув до Японців і почав їм казати, що не мікадо (цар Японії), а він, Ісус Назарянин, є сином Амагерасу — Японського боже-ства, Японці назвали б Ісуса фальшивим пророком.

Юдеї вважали Ісуса неправдивим Пророком, неправдивим Месією. Фарисеї казали, що Ісус «п'яниця». [Маттей, 11,19.] Ті, що привели Ісуса до Пилата, казали, що Ісус «злочинець» [Іван, 18,30.] Жиди гнівалися, коли Він (Ісус) казав, що Він і Бог — це те саме. [Ів., 10,30.] Ісус вважав себе Світлом світу. [Ів., 8,12.] Жиди, чуючи ці слова, називали Ісуса богохульником, «богозневажником», і тому «повинен умерти». [Маттей, 26,65-66.]

95

164. ІСУС «З КОЛІНА ЮДИНОГО ВІЙШОВ», Павло до Жидів, 7,14. Ісус вірив, що Жиди — Богом вибраний Народ. Він ґо'ям казав: «Посла-но мене тільки до загублених овець Дому Ізраїла». [Маттей, 15,24.] Мило-сердний Ісус навчав ґоїв вірити, що «Спасіння походить від Жидів». [Іван, 4, 22.]

Ісус своїй батьківській Вірі (Вірі Мойсеєвій) дав доповнення. «Не думайте ви, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов. Я не руйну-вати прийшов, а доповнити». [Маттей, 5,17.]

165. ІСУС ДАВ ЖИДІВСЬКІЙ ВІРІ нові поняття. «Не противтеся зло-му. Коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, підстав йому й другу». «Хто забере сорочку твою, віддай йому й свитину». [Маттей, 5, 38-40.]

Віра Христова є реформованою Жидівською Вірою і зуть її Юдо-християнізмом. («Стандарт Жидівська Енциклопедія» пише: «Христи-янська релігія виросла з Юдаїзму. Ісус і всі його послідовники були Жи-дами. І Жидом був Павло — будівник ґойського християнізму». [стор. 439, ґарден Ситі, Н.Й. 1959 р.]

96

166. ЖИДІВ НА ЇХНІЙ РІДНІЙ ЗЕМЛІ жорстоко гнобили наїзники Ри-мляни. Жиди вважають, що Мойсеєва віра («око за око, зуб за зуб») відповідає законам Життя. Людина має право боронити себе, дітей своїх, свою гідність.

Я вважаю Юдаїзм Рідною Жидівською Вірою. В Ізраелі тепер діє політична партія з назвою «Партія Національної Віри». Індія має Індуську Національну Віру (Індуїзм). Японія має Японську Національну Віру (Шінто). У Персів — Персіяньська Національна Віра (наука Заратустри).

167. Є НАЦІОНАЛЬНІ ВІРИ В Алжирі, Південній Гвінейській Республіці, в Колумбії, Болівії, Чилі, Гватемалі, Нікарагві. В Нікарагві сповідники національної релігії (Рама, Міскіто, Сумо) роблять сильний опір марксистському урядові, а католицькі панотці (хоч і не всі) пішли на співпрацю з марксистами.

Українці, які хочуть бути Українцями по Вірі, стають сповідниками РУНВіри. РУНВіра забезпечує Українцям право мати окремішне місце в історії духовного життя Людства. У РУНВірі визначені нові обряди, нові духовні вартості, нова культура самопізнання й самоусвідомлення.

97

168. І НАРОДИ, ЗНАЮЧИ, що Україна має свою Віру в Бога, свій Незалежний Шлях Життя, ставитимуться до Неї з пошаною й довір'ям. Будуть певні, що жодна чужа релігійна сила не зможе Україну використати проти іншої Чужої релігійної сили. Така Україна потрібна Людству на грані двох Світів.

Чим вища й благородніша буде свідомість Українців, тим більше РУНВіра матиме сповідників. Якщо в Україні житиме хоч десять мільйонів сповідників РУНВіри, Українська національна мораль буде висока. Її державна основа стане непохитною.

169. У СЕЛАХ І МІСТАХ стоятимуть Церкви — Святині РУНВіри. У Церквах віруючі славитимуть Правдивого Господа Дажбога. І святі молитви їхні єднатимуть їх. І звеличуватимуть Небо і Землю Вітчизни. Незалежність (національна і релігійна самостійність) є Божою благодаттю. Запорукою вільного самобутнього розвитку того чи іншого Народу.

Незалежність — Воля; відібрати в Людини Волю значить відібрати в неї право бути Людиною. Б.С. пише: «Умирили мої прадіди за православ'є. А деякі за католицизм. І я про це довго думав. І кажу: в мене немає хотіння вмирати за чужі релігійні істини.

Я визнав духовну науку Лева Силенка, щоб моя розумова енергія була розкріпачена. Ставши сповідником РУНВіри, я став тим, ким я маю бути по природі і по Божому велінню.

Я став сам собою. Коли мене спитали, чому я визнаю «Мага Віру», то я відповів: бо я не хочу бути добрим по-чужому, релігійним по-чужому, освіченим, розумним і справедливим по-чужому».

Українці, визнавши РУНВіру, визнали самі себе Людьми Духовної Незалежності. І знають: достойними і сильними будуть тільки тоді, ко-

ли будуть самі собою. Коли їхнім умом, їхньою душею, їхніми синами й дочками, і їхньою Землею не буде розпоряджатися жодний Чужинець.

98

170. «ЛЕВ СИЛЕНКО ПИШЕ, що наші єпископи не були батьками Народу. Бо служили Чужій владі (ханам, королям, царям), які жорстоко експлуатували Українців. А я скажу: служили, бо мусили, іншого виходу не мали», пише К.С.

Ні, монах Ів. Вишенський, піп М. Шашкевич, піп А. Гончаренко ствердили, що архиереї віри Христової мали можливість боронити свій закріпачений Народ. Але вони ніде не виступали проти жорстоких рабовласників. Бо й самі були рабовласниками.

171. Є ПРАВДА СВЯТА, ЯК БОГ: в Україні-Русі Церква Христова не стояла по стороні Народу. Вона була мачухою, а її архиереї (єпископи й попи) оборонцями цієї Церкви-мачухи. І про це чітко пише й митрополит Василь Липківський.

У Києві у св. Софії митрополит Василь Липківський 12-14 жовтня 1921 року, проголошуючи постання УАПЦеркви, об'явив: «Тепер вже ми маємо свою рідну матір, свою церкву святу Українську, яка звертається до вас із словом Христовим нашою рідною мовою».

Очевидно, ця «своя Церква» по-духові Грецька (по ритуалах і розуміннях Віри Христової). Отже, «не своя». Та вона вже адміністративно не підлегла ні Грекам, ні Москалям. І митрополит назвав її «своєю рідною матір'ю». Перед цим (від 988 року до 1921 року) вона (Церква Христова) в Україні-Русі була мачухою, яка до Українців говорила чужою мовою, гнобила душу й розум Народу.

99

172. НЕМАЄ МОРАЛЬНИХ ПІДСТАВ 1000-ліття хрещення України-Руси відзначати, як свято Народної Волі, Радости, Щастя. «Леве Силенко, ваше нещастя в тому, що ви сліпо залюблений в рідний Народ. Ви Українцям говорите Правду. Ви думаєте, що вона їм потрібна? Вони не знають, що з Правдою робити? Їм потрібна брехня, і ще раз брехня, але солодка, яка бере їх за збайдужілу душу!

Українцям говорили Правду П. Скоропадський і С. Петлюра, чисту Правду. Але чи всі вони їм повірили? Відомо, що в цей час лунали всюди облудні, але привабливі гасла Леніна: «Земля — селянам. Заводи — робітникам. Геть попів!» І частина Українців пішла з Леніним, і помагали йому бити Петлюру і Скоропадського, і цим самі ж собі затягали петлю на шиї. Які люди, така в них і доля», пише М.П.

173. КОЛИ МІЙ НАРОД ЗАВДАВАТИМЕ МЕНІ БОЛЮ, глумитиметься, я терпітиму. Він не винуватий: його з коліски навчено не шанувати себе. Не шанувати тих синів, які борються за його кращу долю. Та він скоро пробудиться.

Я вірю, що мій Народ добрий, і його сини повинні йому говорити Правду, і тільки Правду. Життя, яке б воно не було миле й дороге, варто без вагань віддати за найбільше в світі щастя — за щастя сказати Народові Правду. Сказати все те, що є на душі, все те, що хвилює серце й тривожить розум. Сказати, щоб бути чесним з собою, з Народом, з Богом, і цим ошчасливитися.

100

174. «ПРИЙШЛИ ПОГАНСЬКІ «ДАЖБОГИ» з ненавистю до Бога й Церкви», — пише митрополит у «Великодньому Посланні»: ім'я митрополита не подаю, щоб він не думав, що я маю на меті його кривдити.

Д-р М.Ю. пише: «Коли я почув від пан-отця про «поганських дажбогів» і про те, що Лев Силенко робить віруючих безбожниками, я дістав «Мага Віру». Прочитавши, радісно сказав дружині: Є Бог! Силенкове розуміння Бога зробило мене віруючою людиною, я гордий РУНВірою. І вірю, що наш Народ не схоче в Третє тисячоліття їхати на перестарілому возі православія.

У нас в родині є релігійна терпимість. Бабуся вірить, що Господь Саваот має довгу бороду, довге одіння, живе в небі. Він з ребра зробив жінку, в наметі в Авраама обідав, розмовляв (очевидно по-гебрейському) з Сарою у справі її вагітності. Бачу, таке розуміння Бога цілком відповідає тому рівневі духовости, що бабуся має. Називала мене безбожником. Тепер знає, що я маю молитви і вірю в Бога, тільки в нас не однакове розуміння Бога».

101

175. «ОТЦІ ПЕНСИЛЬВАНСЬКО-ОГАЙСЬКОГО ДЕКАНАТУ [«Протокол» ч. 42, 1967 р., Клівленд, о. д-р В. Олійник] бачать в особі Лева Силенка-Орлигори небезпечну людину, він шукає поклонників в Дажбога», «остерегти вірних нашої церкви не слухати його».

«Лев Силенко і його послідовники (силенкияни) твердять, що «Біблія» — твір написаний єврейськими письменниками, які писали про чужі для України духовні справи і обставини. І з цих міркувань вони відкидають і філософію Карла Маркса.

176. ДОНЦОВ ПИСАВ, ЩО ТРЕБА ЙТИ «з Христом проти диявола», а модерний ідеолог Силенко і Христа не згадує, бо твердить, що

Ісус не може бути Богом України». [«Українське слово», орган компартії Канади (20 жовтня, 65 р., Вінніпег, Манітоба).]

«Лев Силенко — диявол красномовства». [«Лес Леттрес Франсес», ч. 245, комуністичний журнал, Париж.] «Лев Силенко бореться проти советського фашизму». [«Нью Йорк Геральд Трибюн», ч. 20534.]

102

177. «УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ЦЕНТРУ в Лос-Анжелосі відпустила залу д-ру Левові Силенкові для доповіді про стародавню Україну». У спеціальному листі до Управи доповідач дав запевнення, що він в доповіді не буде згадувати про ті чи інші релігійні справи.

Не зважаючи на це, в Лос-Анжелосі шестичленний «конглав» пан-отців обох Церков у своїй Декларації, яка масово всюди поширюється, оголосив Українцям:

«Ми примушені нашим становищем духовних провідників стати в обороні Христа і в обороні наших вірних, яких Христос віддав нам під нашу опіку. Управа Укр. Культурного Центру в Лос-Анжелосі повинна анулювати дозвіл на виступ Лева Силенка». (Під Декларацією поставлені підписи шістьох пан-отців).

«Чому наша інтелігенція відкинула Заяву трьох отців православних (о. П. Маєвського, о. Г. Подгурця, о. С. Галіка-Голутяка і трьох укр. католицьких отців (о. крилошанина М. Колтуцького, о. А. Породька, о. Я. Тростянецького) і прийшла до зали Укр. Культурного Осередку слухати «откровеніє лжепророка Лева Силенка, котрий проповідував, тримаючи в руках ним написану «Біблію» – «Мага Віру». Тривога є та, що більшість членів Управи Укр. Культурного Осередку в Лос-Анжелосі і дирекція радіопроеграми «Пісня України» офіційно стала по стороні Лева Силенка, кажучи, що в Америці є свобода слова». [Митр. прот. С. Галік-Голутяк, «Канад. Фармер», 6 квітня, 81 р. Вінніпег.]

103

178. ПАН-ОТЦІ У ЦЕРКВАХ біля іконостасів називають рідних братів «ідолами-дажбогами», «паганями», «визнавцями Віри лжепророка Лева Силенка», яких «треба обминати».

«Бо Лев Силенко ставить святиню, здійснює обряди вінчання, освячує дітей, робить похорони, бо має своїх пастирів. Громади РУНВіри (станіці) вже мають свої цвинтарі в Австралії, Канаді, Америці, а це значить спокійно до цього приглядатися не можна».

«Наші поважні історики, археологи, етнографи, філологи повинні організувати наукову панель на високому науковому рівні, і на цій панелі

засудити Лева Силенка (Орлигору) і його історіософські міркування, і щойно це може спинити рух силенкианства». [«Батьківщина», часопис гетманців-державників, Торонто, Онтаріо.]

179. У СВЯТИНІ МАТЕРІ УКРАЇНИ я славлю Єдиного Господа. Проповідую толерантне ставлення до всіх віроісповідань. Навчаю ніде не говорити, що одна Віра в Бога правдива, а друга — неправдива.

Віруючі, які мають малу духовну культуру, ніколи не були толерантними. У «Мага Вірі» пишу, що тільки там є людяність, де є толерантне ставлення Віри до Віри. Чим більш Віра толерантна, тим більш вона благородна.

104

180. АРХИЄРЕЇ, МОЄ ЗВЕРНЕННЯ ДО ВАС відверте й безпосереднє. І написано не з ненависти до вас, а з турботи про кращу долю Народу. З любови до Всеправедного Бога. Чуже (святе воно чи ні, канонічне чи ні) хай не буде в силі зробити нас ворогами.

Ми, рунвіяни (рунвісти) чужих вір не судимо. І ніхто не має права бути суддею нашої Віри. Ми з пошаною ставимося до всіх вір, що славлять Бога, і Бог з нами. Хто зневажає нашу Віру, той зневажає Бога. Зазіхає на волю життя нашого.

181. АРХИЄРЕЇ, НЕ ЗВІТЬ ні мене, ні вірних моїх «поганями». Ми не віримо в багатьох богів. Ми не вертаємося до політеїзму стародавньої Віри України-Руси. Не переслідуйте нас за нашу святу Віру в правдивого Бога.

Ви простягаєте руку прощення, руку миру й любови до Московського Народу й Московського патріарха. Я прошу вас: коли не можете єдинокровним братам (сповідникам РУНВіри) простягнути руку миру й любови, то хоч жорстко не зневажайте їхньої святої Віри.

105

182. ГОСПОДЬ ВСЕПРАВЕДНИЙ осінив мене ласкою своєю, освітив мислення мої. І я в душі чую святу Божу благодать, і їй підвладний проповідую Нову Вість — проповідую святу Українську Віру в Бога.

Я братам і сестрам кажу: Бог Єдиний, а релігій на планеті Земля багато тому, що є багато неоднакових розумінь Єдиного Бога. Бог ніякому Народові не заборонив мати свій шлях Віри — своє розуміння Бога.

183. Є РОЗУМІННЯ БОГА РІДНЕ і є розуміння Бога чуже. У рідному розумінні Бога втілена Духовна Незалежність Народу. Утверджений рідний спосіб життя, рідні обряди, звичаї, закони вільного розвитку духовної культури.

І ця Свята Божа Мудрість стара, як Світ. Народи, які були не здібні її зрозуміти, і в ім'я неї жити, щезли з лиця Землі. Або — навіки утратили право на Самовизначення.

Й Ісус Христос знав суть цієї Божої Мудрости. Бо Він у «Біблії» читав такі поучення: «Нехай не буде в тебе чужого Бога, і щоб ти не кланявся перед чужоземним Богом». [Псалми, 81,9.] Тобто, щоб ти не кланявся перед чужою духовністю, перед чужим розумінням Бога.

«Нехай інші народи ходять кожний в ім'я свого Бога, а ми ходитимемо в ім'я Господа Бога нашого». [Пророк Міхей, 4,5.] Що й значить — хай інші народи творять своє незалежне духовне життя, а ми будемо творити своє.

106

184. У ВСІ ЧАСИ ВСІ ПЛЕМЕНА в слово «Бог» вкладали свої поняття Любови, Краси, Моралі, Справедливости, Сили, Відваги. І, обороняючи свого Бога, вони обороняли все те, що для них найсвятіше. Вони обороняли зміст свого життя, притаманності своєї самотності.

Усюди Мати є Мати. На велелюдному ярмарку йде дитина й плаче. Загубила маму. Дитину обступили жінки. Одна з них каже: «Не плач, люби мене, і я буду твоєю мамою». Дитина ще з більшою тривогою заплакала. І сказала: «Я люблю свою маму».

185. ЗІ СВОГО ПОСТАЄ СВОЄ. З чужого постає чуже. Любити своє (маму, тата, брата, сестру, Вітчизну) значить правильною любов'ю свою душу ошчасливлувати. Зрадити своє й любити чуже, значить зрадити зміст свого «Я», знещасливитися.

З природнього закону любови до свого й постає природня любов до Бога свого. Тобто постає прагнення мати своє розуміння Бога.

«Відпусти людей послужити Господеві, Богу своєму», «Ідіте, послужіте Господові, Богові вашому», «Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з Єгипту». [2 кн. Мойсея, 10,7-8; 20,2.] І ти не повинен «служити іншим богам, яких не знав ти, ні батьки твої. Богам народів, що навкруги вас». [5 кн. Мойсея, гл. 13, 4-11.]

Отже, не загубися: не будь людиною Чужої Віри, чужих ритуалів, чужих законів і манер. Віра — душа народу. І ні в Азії, ні в Європі ні один король не посилав послів шукати на чужинах Віри, щоб її накинути рідному народові. Зробив це тільки наш князь, і чужинці зробили його святим. Він став святим, а його народ — рабом.

Й Ісус любив свого Бога (Бога Народу Ізраельського, а не Бога Народу Єгипетського, Японського чи Індуського). Ісус поступав так, як вчать «Псальми», Пророки Юдейські.

І коли учитель закону Жидівського запитав Ісуса: «котра заповідь велика в законі», Ісус відповів: **«Люби Господа Бога свого»**, «Це найбільша й найперша заповідь». [Маттей, 22,36-38.] Отже, не Чужого, а **Свого**.

107

186. РАБІНИ (ВІРНІ СИНИ ЖИДІВСЬКОГО НАРОДУ) ні себе, ні стадо своє не підпорядковують чужим розумінням Бога, чужим канонам і релігійним авторитетам. Вони віддані Богові Авраама, Ісака, Іакова. Вони навчають своїх братів всюди і завжди бути Жидами (мати Жидівський Шлях Життя, Жидівське розуміння Бога).

І в Індії брамини навчають Індусів мати Індуський Шлях Життя. І в Японії шінквани (чи кваннуші) навчають Японців мати Японський Шлях Життя.

Всеправедний Господь щедротно обдарував кожний Народ Мудростю — дав право кожному Народові мати своє розуміння Бога. І хто не вміє цим святим Божим правом користуватися, утрачає волю свого духовного «Я».

Коли ми, Українці, не зробимо переоцінки Духовної Вартости, коли ми не почнем будувати Український Шлях Життя, коли ми не збагатимо душу своїм розумінням Бога, Майбутнє не належатиме нам.

108

187. У «МАГА ВІРІ» І В КАТЕХИЗИСІ РУНВІРИ «Навчання» об'явлене Українське розуміння Бога (українське богослов'є). Об'явлені боголюбні Святі Заповіді, Молитви, Сім Законів Правильного Життя. Об'явлене незалежне трактування Історії України-Руси.

Я вірю, народи Земної планети в недалекому майбутньому підуть Новою дорогою. Відроджуватимуться і розвиватимуться релігії Національного Духовного Життя.

Щоб діти України-Руси могли незалежно самобутністю себе збагачувати, щоб могли самі себе шляхетними діями звеличувати перед народами і бути вільними господарями на рідній Землі, Господь показав їм Новий Духовний Шлях Життя. Ощасливилює їх правильним розумінням свого призначення в Світі.

109

188. УКРАЇНЦІ, РІДНІ ЛЮДИ МОЇ, впродовж століть кривджені, гнані, окрадені, неволею знедолені, возрадуйтеся, з вами Бог! Час вашої Віри, Сили і Волі прийшов, ідіть до мене, ідіть до Святині Матері України, яка є воістину рідною святою Церквою.

Я молюся. Дажбог — Святий Дух народу мого. Дажбог Милосердний і Жалісливий. І я Вірою в Дажбога багатію милосердям і жалісливістю.

Дажбог — Творець нежиття і життя, і все неживе й живе славить творіння Його. Дажбог Всемогутній і Всетворчий. І я Вірою в Дажбога могутню і духовними скарбами збагачую душу мою.

Дажбог — Святість святостей. І я Вірою в Дажбога освячую душу мою. Дажбог Миролюбний. І я Вірою в Дажбога творю мир в душі моїй.

Я молюся, щоб у Світі був справедливий Мир, щоб Воля і Віра, як святі дари Божі, ніколи і ніким не переслідувалися. Щоб вони були недоторканим духовним багатством кожної Людини планети Земля. Слава Дажбогові!

110

Міле Силенко

МИ «не визнаємо жодних паганських чи непаганських богів, тобто МИ не є визнавцями многобожжя (політеїзму).

«Ми на основі реформованої Учителем Левом Силенком дохристиянської Віри України-Руси є визнавцями Єдиного Бога (Дателя Буття) — Дажбога нашого», із «ЗАКОНІВ» 1-м Собором Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри (ОСІДУ РУНВіри), утверджених 5, 6 Серпня, 72 року, Чікаґо, Ілліноїс, Америка.

МИ втвердили «Основний Закон (Статут) ОСІДУ РУНВіри», що МИ є віруючими «Віри в Єдиного і Всюдисущого Господа Дажбога», «Мага Віра» — настільна Книга в Домі Українця Рідної Віри, Дорогови́каз Українського Стилю Життя», Стаття 1, Розділи 1, 2, «Основний Закон (Статут) ОСІДУ РУНВіри» утверджений 2-м Собором ОСІДУ РУНВіри 27-го Квітня 80-го року, Гемільтон, Онтаріо, Канада.

МИ у Святині Матері-України для всього Українського Народу об'явили, що «МИ, ОСІДУ РУНВіри (Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри) є Святою Церквою («Сосаєті оф Юкреїнієн Нейтів Фийт (РУНВіра)»), Яку з волі Господа Бога заснував Духовний Учитель Лев Силенко, і Вірним цієї Святої Церкви дав Заповіді, Закони Правильного Життя, сучасне розуміння Господа Дажбога.

«РУНВіра — Віра монотеїстична, і в Ній звеличений абсолютний монотеїзм — Віра в Єдиносущого Господа Дажбога з веління Господа об'явлена рідним Пророком Левом Силенком у святому письмі «МАГА ВІРА», з «ПОСТАНОВ», утверджених 3-м Собором ОСІДУ РУНВіри 16 Липня, 83-го року у Святині Матері-України, Оріяна, Спрінґ Ґлен, Нью Йорк, Н.Й., Америка.

МИ, Віруючі в Єдиносущого і Правдивого Господа Дажбога живемо в країнах Вільного Світу і МИ заінкорпоровані (правно й організаційно оформлені) в Урядах Америки і Канади, і маємо ті Права, що мають Католики, Протестанти, Жиди, Буддисти та сповідники інших Релігій.

*Священна Рада Святині Матері України
(ОСІДУ РУНВіри)*

17, 18 Серпня 85 року на Оріяні у Святині Матері України Віруючі в Єдиносущого Господа Дажбога відзначали Ювілейне Свято — 20-ліття постановня ОСІДУ РУНВіри (Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри).

